

2.

ქართული სიცუკურებითი.

უ უ რ ნ ა დ ი.

ქართული ღვერდისთხზულის.

წინათ გრძნობა.

შცირესა გრძნობით ისჭირეტ ამა სახულეს,

ამას ჩემითის და დაუდგრომენ.

შასთან სიცოცხლის შეა გამეოფარგლენ.

შისთას შურებებს აქაურის ყოველს,

მსუნს შევიძოსთ მონობის სახე,
ოდგან ყოველი ამაღლ ვსახე,
სოფლით განდგომა გულს დავიმარხე,
დ ჩემის გრძნობით ეს განვიზრასე.

გხელავთ გერასეორთ აქ გერ დაურჩებით,
დ სიკუდილისგან სელ დავნაცვლებით,
მაშ აისათჯს არ განვშორდებით,
ჩემი საუკუნოს არ შევდგებით.

შტემით დანო განვშორდეთ სოფელს, 3
დ ჩემი შევდგეთ ზეცათა მეოდელს,
მეოანემეთ ამას ნელაო მაყოვნებთ,
დ ამა ჩემს აზრს ნე განხიშორებთ.

განვზდგეთ ვიცხოვორთ ჩემი შეუდოკებით,
ვიუოთ სიმღაბლით ჭ მოთმინებით,
შევეღწეთ ღმერთსა გულმსურვალებით,
იშ სოფლისათჯს გვეოს განსვენებით.

ვიცხოვორთ ესრეთ მიღმართოთ ღმერთსა,
მით ღის ვიქმნებით ჩემი სამოთხესა,
მხერვალეს ცემლით ვევეღწეთ ძესა.
მან განგვარინოს განკითხვის დღესა.

2157.

ପୁଣ୍ୟକାଳି

ଏ ଗମ୍ଭୀର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲିଖିତରେ ଏହି କଥାର କିମ୍ବା
ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କଥାର ଉପରେ ଜାତିମାନ ଧ୍ୟାନକାରୀ

ଏହାର ମଧ୍ୟ ଏହାର କଥାର ଉପରେ ଜାତିମାନ
ଧ୍ୟାନକାରୀ

ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ

ଦାନ୍ତାନ୍ତି

1853 ଫିଲ୍ଡେ

N^o /

ПЕЧАТАТЬ ПОЗВОЛЯЕТСЯ,

съ тѣмъ, чтобы по отпечатаніи представлено было въ
Цензурный Комитетъ узаконенное число экземпляровъ
Января 1 дня 1835 года.

Исправляющій должность Ценсора Грузинскаго языка

Свящ. Алексеевъ.

Въ Типографіи Канцеляріи Намѣстника Кавказскаго.

ნე თუ თქმული დაცა მე არ მეთანესმოთ,
ჩე გულს ეს მტკიცედ არ დაძიანეოთ.
ყმაწკლულს გრძნობათ თქმული განმიზრასოთ,
ჩე ჩემგან თქმული ამაღდ სახოთ.

ნე ჰერნებთ ამას ესლა ვაზონბდე,
ჩე შემდგომ სორულად დავიგი წუებდე,
გარწმუნებთ ამ აზის არ განვშორდები,
ჩემის სიცოცხლით ზედ დავსორულდები.

გნეიუნა დარ. ერისთავისაგან 1848 წელს 10 აპრილს.

რ უ ს ი ა ვ ე რ ი

ლექსითაველ !

უოგლის ზეციურის მაღლით გაბრწყინვებულო,
ჩე ანგელოზებრ წმინდათ ამომსუნთქმელო.
ნეტავი მთხოვან, ანუ ზეცითგანა გადმიამდასთან,
ვინ გადმოაქცია შენზედ, მეტათ გარცი უცხოება ნეტარებისა!...
ვინ მოგიტანა დიდსულოვნობის რელ სასუჯველიზგან?
ვინ გადაიპო თავისი გული ლექსულ ალმასითა,
ჩე მაში ანთესული სიყეარული ვინ გაჩერტა?
ვინ გაჩერტა მომიურისავი სული დავნებული სურვილით.

ვინ გაუცია შენს მტკინებელს ცოტელში აუარებელში სიცები...
 ის ცოტელი რომელს მაღალიში შეგუბებული შეტათ წმიდა
 განბოლებული ?
 ის ცოტელი რის ემბაზით მაქვს ცის კამარის მასარწყებათ
 მთვარე სრულსა ?
 რომელს მინდობზე იღოცავდი, რომელიმილთა მოგაფინეს
 მზის პოდინი ?

რომელს მდინარეს მოითხოვდი შენს გულის წადიჯს ?
 რომელ მკურნალია გასო წამლად უკვდესა შენ ?
 როგორ საიდგან ტკიფილი სცან სოფლის გულისა ?
 სეტა რად იღმე ცეკინვა მისი დაუდგროვილია ?

რომელის სამოთხისა ყვავილების სუნელებით ავსილი სარე ?
 რომელ შერის ედემისა წყარო გისომის ?
 რომელს სანუგეშოს წალეოტში სარ ალზდილი ?
 რამდენი გვარი მფრინვლები ყოფილან შენთან მოსაუსრედ ?
 რამთენი ბრძენისაგან დალოცვილისარ ?
 რომელს ზღილობის საზოგადოს ეპუთვნი შენ ?
 ვინ მოგართო მხედრობისა გამკვეთელი ბასრი მრიელი !
 ის რა ცეკვაში შენგრით მოლენ მხეცნადინი გააფორულნი ?

ის ორმეტი გშევი იურ შენ წინ კომალევით ამოწერილა
გესლი თვისი?
იურ სადა, და ვინ გითხოვა? — „აგრე სედავ? ცა ჰატივს გცემს
ლრებლის გრგვინვით! „
ძმდოს სიგრძლის ცვარიც შოვილა გულსა შვებელი?

ვინ გასწავა ცხოვრებისა წესი, — შეგოპორია, — და ზნეობა?
სიხარულით და სიკეთილით მოზღუდული, — სცურავ სიაშოვ-
ნებსა შინა!....

სიმდიდრე და დადება სულ არა ჩანს არად შენთან.

ჩანგებნები და ყოველი სამუსიკო შეგამოხავენ.

მგალობლები და მომდერალი შემოგრცებან.

რა უნდა იმ შენსა მტკისა დავითს შენგნით?

შენი შერთა თავისი ქნაოდ უკანეს ზღუშაში გადაუგდია,

და მწარეთ დასტირის საწყალი ზედა....

აა ესლა მესმის მთელი ქუმრების ლექს-მგლისნების ღალადება,
მარაშ რესთაველის კმოვანება უფრო აღმარებული და სატ-
ოვიალოა იმაზე!

თ. ალექსანდრე ვასტანგის ძე ჭ. ორბელიანი.

9 ივლის 1852-ს წელს.
ალგეთის სეზაში წ. სამების მთაზე.

თხზულება თ. დიმიტრი ბაგრატიონისა.

კლისაბედიანი. შეთხვით ვარდნი იანი,
მაშისაგან ნათქეამი, აღარ დასაგვიანი,
ღმერთშიან ინება, აღორძინება,

ამით მოგვცა, კაცთა ლსინება.
მომცა ასული, სოფლით გასული,
არაურ მოსპო, ყველრება სრული.

მაქეან ძეობა, დღით სიგრძეობა,
უფალსა ესთხოებე, მის სიბრძნეობა.

გრძელებ ესთქეთ შზე შინა, შენუგეშინა,
აღვახვენ ბაგე, არ შემეშინა.

შე ცათა ღმერთო, სამო დ ერთო,
შენგან მომეცა, ლსინი მომერთო.

ასულად მედო, ელისაბედო,
შალაჭმიან მომეც, დაუფასედო.

შენ აღმოსედო, მშობელთა შზედო,
მაშინა ერთლად, ბედად დ სედო.

ლექსითასზუდება.

ჩემსა არედო, წათობ მოუარედო.

გულთა სალსინოდ, გასასარედო.

დღვე და ღამედო, მოხან სამედო,

ცისკრის ფარსკულავად, მოგამკაშედო.

ედეშის წედო, ჩემ სამოთხედო,

შენ გიტერეც საზღვაოს, მით გარდავხედო.

საცოტოდ სახედო, მიმოსახედო,

შენ მოგცე გული, სამუდმოდ ტუვდო.

ჩემ ნოეს ტრედო, ფაშად მოსვედო,

შვების ბაის, მოსაცანედო.

სარ საიმედო, საფუფუნედო,

შენ მეუღლები, მოღუღლენედო.

ორბებრივ ფრთედო, აღმოხვენ ზედო,

გამაჭაბუქენ, შეგიქენ მგნედო,

რაც თანა მედო, ჩემსა სიუმედო,

მყროვანსა მომსუდა, მე სიბერედო,

მამისა ბედო, დედისაც მწედო.

უკუდავება სარ, ჩემშნოვს სწორედო.

შენ უტპალედო, სიჰინდას ზედო,

ჩავ ბრგზნდის გშითა, ჩემი ჩაშინედო.

ტუჩთა ბაგედო. გულთა მარგედო,

შენი კაცნა მაქშის, დასაქადედო.

ჩემად ლონედო, ჭირთა მფონედო,

ჰელის ჰელ მუევსარ, საგოგმანედო.

გარდო კოწლედო, შენებო შოწლედო,

არ ვინ დამშობის, სულის მოწლედო.

სოფელს მოგლედო, ვარ მოსახლედო,

შენმც მიღიგოძელად, მოსაგონედო.

ღმიერთი მუავს მწედო, შენს ღღის სიგოძედო,

მამა გიზიგარ, მოშაირედო.

ნ ა ნ დ ნ ა.

ვეტევი ახოს ნანასა, მისსა შესაგენასა,

ცეპბილად ასმე ძელისა, ადრე მოსაუდანასა.

ჩემისა ლიზუტანასა, ჩვლისა ზაწაწანასა,

მოუჯდები აგვანასა, უნწებ ხანის ხანასა.

მშობელთ სათუთანასა, შირზე ლელწამტანასა,

შემცნად ვითა ჭაერთა, ვარსკულავს მოცარტანასა.

ახალს ბანოვანასა. არ უგვაროვანასა,

თუალ წარბ გარდახსატულსა. სასურ სატოვოვანასა.

ნაზესა ლაშაზ მანასა, სუფითა მოზანანასა,

ლაწინი მობალასშვიან, აწვე კეკლუცანასა.

ქალსა კოკროჭანასა, კაბა ნაოჭანასა,
ჩემის სევდის მუშიფერასს, გულთა საღეჭანასა
მე გლას შენისონასა, სულთა მისძღვანასა,
ვერა ვპოებ შენმაზრებ, სრულად ამ ქუცენასა,

ს ს უ ა გ ვ ა რ ი.

ჩემი მთუარეო. შენიჯს ყარება,
სრულად მოვდასქ, თემთა არეო,
იყერით ციფილოდ, მოსრულსა ჩრდილოდ,
მომწვდი განგებით. ხელი გაუცილოდ,
მუოვი მოსკოვად, გულ დასტებავად,
გიქმენ ედემის, შვებისა მოვად,
ესა შენ ჩემი, გულთ ანაჩემი.

რა გიძლუნა სულო, რით გაგაჩემი.

როც ჭირი ვნასე. არ ვიგაბლასე,
როს განვიცადე, მე შენი სისე.
შეჩელნა მნათად, მზის მოვამათად,
თუალი მელანად, და წარბი სათად.

დაწენი ვარდებად, ბაგე ლალებად,
კბილი მანგებად, დაუთურალებად.

ეკლ ეკლისი ბროდად, საფრიშენ სათრთადად
შშებედათ სატრიფიბლად, ხულისა ბრძანად.

მუმუ მგმრდია, ვხოქცია ვერდია,
შე ქება შათი, ოდეს ვსწერდია.

ბ ი ღ ე პ ს ხ უ ა.

უაქო პირად სადრია, განა თუცა ადრეა.
მაგრამ ვერარ მოვითშენ, შევიქნები მკადრია.

დამაზ თავ თხემთანი, ქადი გაშრას თმიანი,
ვეცხლებ ჩალხულს უკუკისა, უშესებენ აანი.
შემლილს ადგას შექები, ზჰვრეტელთ საჭალექები,
თუ შევიძელ ალმკრაბა, შეტე არ დამრჩეს უქები.

წარი მშკლდად ზეული, კილო წამოწეული,
ზჰვრეტელთა სწელავს წამწაშნი, ისრად კაშსეული.
ნარგიზ ფერი თესალები, ეშეით დამაშორალები,
მოიცაცებს ახასდად, ტრიფილთ შეუწალები,
ბროლ ბალასშა დაწვები, მაზედ საღნი პაწები,
მეტის სიტკბოქითა, შექრად არის საწები.
ცხრით მოფეხნელია, მაგრამ ჯერეთ ჩალია,
ხუ გაჩერცხავთ აცადეთ. არ ექნება ბრდღუნილია.
მისი ლალის ბაგები, ფერად უცხო კარგები.
სულისა საშლა. კოცნით გულთა მარგები.

გბილი გამოსჭვირობენ, უფასობენ ძვირობენ,
მიჯარუდნი შიწყობით, მჭურეცელთ გააკვრობენ.

სიცილი თუ ღმილი, ნაზად ტანის ჭიმილი,
ჩემთვის არის ზეგარდმილ. უკუღავების წიმილი.

უმ ას დაბაბ უელია, გულ ჭირთ უკუმურელია
ვით არ მმართებს გავიჭრე, შენთვის ვიურ ხელია.

გულო ბროლის ფიქალი, სხეკალთ განმაქი ქალი,
გისამს თავი იდილი, იქართული იქალი.

მუძუთ პაწაწიდითა, შევამოვლებ შებაბითა,
თურია მისსა მჭურეცელსა, გამოიუწანს ცნობითა.

მკლენი ალეის შტოობენ, ოდეს განმარტოობენ,
მშობელთ წელთა შეიჩუქრეს, ამით არ მარცოობენ.

მისსა ტანადობასა, ნაზად დამასცობასა,
ოდეს ღმერთი მომასწრებს, მაშინ ვიტუში ნბობასა.

✓ ქალი მოსკოვს შობილი, მამისაგან მკობილი,
თავით ტანით ტერფამდე, ესრედ იურს ცნობილი.

ადეს აღმრავს ენასა, გულსა მისცემს ლხენასა
თუ გაუძელ არ მოგეტდი, სირინოზებ სტენასა.

ქმიხა სიცაბოებითა, ვინცა არა ბნდებითა,
მოისმინე მუსიკნო, გეტუვი დაჭადუბითა..

მოსაფალ გეარად ჭმიობითა, მერცხლებ ჭაბუკავ უხათა.

გაცი უნდა გამაგრდეს, არ განიმოს ცნობითა.

უით ბუღბუღი სტეპნითა, უეფა მოუწევნითა,

სააშოგნობს სასმენლად, არ დასცხების ენთა.

მკლავს სიშორე წამისა, ჰიტზე ცან ლელწამისა,

მე სურვილით სელობა, გისთვის დამეწამისა.

გინ ვისია ტრიფილი, უსვამს ეშეის ფიალი.

შით ზარხოშობს უერ არჩევს, შეე არის თუ ციული.

სულის უყაილო, გულის უარდო,

შეების წალგორი, მისანავარდო,

შენგან მომეცა, თუაღოა ჩენანი,

დამძმებულთა, უურთა სმენან.

გავამუსიკე. რადგან ენანი,

ადარ დავიწე უვიცო, სიტუეის დენანი.

ამად გეტრიფობი, გებულბულები.

გარდი სარ ბუტკო, დამაჯულები.

ოდეს თა გნახავ, აკოგბებულსა,

ბაგია გა გოგჩნი, ფერად ქებულსა.

გიყნოსებ სუნსა, სუნნელებულსა,

არმაცისა, ალმაცებულსა.

პ ა ი რ ი.

ღმერთი რომელმან უოველი, ბესტით შეჭმენ ზენითა,
უსილავი დ სილუდი, სადა აც ვიცით სმენითა,
ცირ უფსერული ზღ ა კმელი, სულ მომრაობენ შენითა,
დ არაკმა ჩეტნდა მაღლობად, რაზომსაც გაქოთ ქნითა,
ბრძენთა თქეცხს უცნაურობით, უთქმელი მოუსმინები,
სიბრძნის ზღუდ მიწურვ მხედვარედ, წეროდ სიცუვისა მდინები,
დისკუსა გამომკრთლებარე, უითა მზე სხივთა მფინები,
დ ერთი დ სამათ სილუდი, ვერ მცნობთა მომაწყინები.

შენგან შემსახდა ქუცეანა, შენგანვე ვიცით უნებით,
უსიფუძველოდ გებული, მოგვეთხრა ვხედავთ შენებით,
რომელმან ჩეტნოზს საკუდავად, თავიცა მიეც შენებით,
დ დაგვისეენ ბნელთა მთავარსა, უბრძანე რიცხვით შენებით.

შრავალი დასხდნენ საქებრად, ამჟღვი ამეოქვეს ენები,
ვინ ვისა იყო სამკობლად, შესხმითა გამომჩეტნები,
ზოგთა მოგვითხრეს საზეო. ზოგთა ამსავნი ქვეწები,
დ მ კ წ ი დ ა დ შომხედა ასული, ალერსით მოსახსენები.

ჩემისა სისარულისა, უფაღადი კამოჟებულა.

ცურის გაშლილა ბიბინებს, ჩასერის გარეულებულა,

მოუხსესმს შეება სიამე, სადხინოდ გააღებულა,

და სიუკარულისა სევნარად, აღზედილა ამაღლებულა.

ამ აღმოსდა ცისკრისა, კარსკულავად შანათობელად,

შიუკარისა შექოა მკლებელად, ციერთა დასაშილებელად,

ორიონს კარი დაუხშა, შისის სსიუთ დასაკრთობელად,

და მათ სძლივა თჯთონ შეიქნა, შვიდთა ცდოშილოა მფლობელად-

ამან მიუღო მზეს სხივი, შორიშარესა შუქებია.

ერმა კოსნას ეწილება, და დარჩა უქება,

ასპირიზი გვედარ ნათობს, კრონოს უმსუბუქება,

და შარისს კრისლი წამოართო, სისხლთ სმა მიუწუქება.

ოამცა ვით ვებადო საფეხად, მას მზესა შექთა მფენელსა,

განთიადისებრ შეენებით, ბნელთა გულისა მოენელსა,

შეუტრეტელთა ცნობის მიმღებისა, მიმცაცა აღმამფრენელსა;

და კინჩისის ეტლთა მჯდომელსა, კიდის კიდეთა მრიენელსა

შეუმკობ თავსა თხემითურთ, მას ქალსა შირად მზიანსა,

უშენის შებლი სპეცია, შავ თუალ წარბ ნარგიზიანსა,

ღაწვი ყირშიზნი მუურებელთ, განაკრთობს მისცემს ზიანსა,

და ცხვირ სოთი ბაგე ბალახში, კბილთ აჩენს ლამზიანსა.

შეკიდვად ზეულს შავია წარსა, კიდო უცხოდ შესასკოდა,
თემდე ყორანთა წამწამება, ისაც მკურნალ დაქმოდა,
ფართი ტყორცოთ მსწარაფლად მსობელს, მჭურეცელთ გელი
დამტკიცა.

ჩე ვეღარ უძლეს გაეტედო, ლახვის შირი მოეშეოდა,

შავია ზღვისა მორევსა, შაგ გიშრის ნივნი ნაოჭენისის სატელი
გარს მოდარავეთ ინდონი, უსხენას ამად ზარბენ, შისთა ტროიალთა უწალოდ, მოსწევლენ და ასა კრიაბენ,
და საწელად იწან ბედ კრუზია, ტორიან ვათ ვაროვ.

მიკვირს ზიღო კავთა მიღურებინთ, მიგრეხილ მოგრძელებულ
ბროლ ბალასშ ღაწვთა სუმბულის. ბანდებთა მოხდენილობა,
უელ უურთა შეცვა, შესუევა გიშრის ტორილის მსხვილობა,
და ფშა არამარებო სუნნელად, მენასელთა გაუფრთსილობა.

მაშაგებს მისი ღიმილით, ჰატარა ბაგე კბილები,

ნეშად პრიბილთა კიდურთა, უკუდასებისა წეალები,

შარგალიტისა ბუდები, მოჩანან დაუმალები,

ჩე ვეღარ შიქა საფერად, მომაკლა სიცუვის ძალები.

ბული ბროლისა ფიქალი, სამოენობს სასედველადა,

უქოლ შეერდი ტურისა, ჩანს ასფოდელოს გელადა,

მაზედან რანი მთიებნი, აღმოსავირს საკვირველადა,

და შეტერებულთა დასკრომებად, შექი აღის გარე მცენელადა.

ა შეუსწორო ზარითხსა, ნაზად ცანისა მოხვეულსა,
ალვისა მარჩსა კეღ-მგლაგსა, ცოფიალთა შესახვევებსა,
დამას ზრო წელის უსულით, კეპლუცო შვენებით შეღვეულსა
და ჩექის გულისა წამლებსა, სულისა ამოშრომევებსა.

იგია თემთა შნათობი, მას ვერ ვინ შეედობის,
კეპლუცოთ ჭართა ჯაღობა, უცილოდ შეეგერების,
არა ჰეავს ჰსწორი ქუცეანად, ვფიცავ თუ დამეჯერების,
და ცათ ჩამოჟირილა ტარანი, ერევის ენარნარების.

შისთა ცოფიალთა აშმაგებს, ნარგიზთა თუალთა ფერობა,
წამწამთა ისრად დაკაზმა, გულმქსისლობა მტერობა,
ვერ გაუძლიათ უურება, სულთა ხდის მშვენიერობა,
და ცედ ქმნილა მათთვეს სიცოცხლე, საღილობა და სერობა.

გინცა ნახავს ეკირვებისთ, მისი ეგრეთ შეენებანი,
შაქენებათ შეცილება, ნიშნება და ჩეტნებანი,
ესეათ მას დაიწყო, მთიებრ აღმოცინებანი,
და არ მოგეჟავლოს უურებასა. გვიხამს გვქონდეს ქენებანი.

უჭერეტენ მაგრამ ვერ შინჯვენ, არა აქესთ თავი კედაღო,
სანდომით მოტაცებულან. კელნი მირბიან ვეღადო,
ზოგი დამთერალან ეშეითა, გამოიგხიზლდებათ მხედაღო,
და მეც დავზარსოშდი სურვილით, შევიქნ გასაჭრელადო.

შეღწის ტანა მოსვერან, ზანგთ მარზიკნი გარე ჭარბად,
შიჯნურთათვს შეგწალად, ატესილნი საომარად.
ისწრაფიან დასახოცლად, ფიცხლად გულსა გასაჭარბად,
ჭ არვის ურჩევ მისაწეველად. საალექსოდ საუბარად.

დაწეს ასულდან ინდიი სალად, ემოუვსჯან მას მზახალად,
უძვენებენ ბაგეს დალად, მარტინიტთა დასაკრძალად,
დახაბ ყელი კრთიან კვალად, შექისაგან დაუმცხოვალად,
ჭ მიღებულს შეკრეპთა ბალად, ეშექისაგან შეკემს მთელია.

၁၆၅

နောက် ဖျော်ပါ ဂုဏ်ဆွဲမြင်နိုင်၊ ဖျော်လှိုင် အောင် မြတ်ပေါ်လွှား၊
စေတွဲရှိ ဖွံ့ဖြိုးလွှား၊ ပုဂ္ဂန်မြတ်ပေါ်လွှား၊ ပုဂ္ဂန်မြတ်ပေါ်လွှား၊

ზედ ღიმილით მოხდომილია, საჭირეტელად საცურთალია, და მისთვის კელია დამნასუელია, გართ შექნებით დაცამერთალია.

ନେମିକେ ଗୁରୁତ୍ୱରେ ମହିମାରେ, ପାଞ୍ଚଟାଙ୍ଗରେ ବ୍ରିଜାରେ ମହିମାରେ,
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାରରେ ମାତ୍ରିକାରେ ଏବଂ ପାଶରେ ପାଶରେ ଏବଂ
ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାରରେ କାରନା ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ମଧ୍ୟରେ କାରନା ଏବଂ
ଏହି ସାତାଙ୍କର ଲାକ୍ଷ୍ୟରେ ଏବଂ ଲାକ୍ଷ୍ୟରେ କାରନା ଏବଂ

ქალა საზო დ ლამაზო, ბეჭდუცი სანდომიანო,
პირებ ბროლ საღრია მთებით, ლაწვ გარდო ტიშკიანო,

ცანად ბართვი საყარდო, ზე ჩაშლით გიშრის თმიანო,
ჭ შენს შევმ შენსა შექებულსა, ენა არ დამებმიანო.

ეხა ქალო ბროლითიქალო, ცურთვალ ჭ გვარიანო,
ვით შეგამკო რას გადარო, ქებად შეუმშვდარიანო,
შენთვის ცროფიალო გლას სამართლად, ლხინი გამიწარიანო,
ჭ რადგან გშორევენ შზეო მათ თვს, ვეჭვ პატივად გმარიანო.
ვითა ბუღბუღი დასარის, ვარდს ჰერეტად შოსასუროსა,
ეგრევ შე გეტრით ცურთვასა, აშიგთა შესაშეროსა,
სულს ვანაცვალებ გულს მიგცემ, მას ჩემისა სამიჯნუროსა,
ჭ მისგან ცუშტ ქნილსა სიახლე, ნუმც მომეშლების ნეროსა.
აწ აქ გამოჩნდა საკვირეო, შეენება კბილეტულია,
გასსკულავად მოციმციმარე, ცატანებს მოარელია,
ვინცა გაიცდის იქადის, არიან მოხარულია,
ჭ მეცა მაწვევენ მიქებენ, ლამის შემიქნან გულია.

ბებრად გავშეთლე წავიღო, შეუღოები ჭ ფთილები,
მით მოვიყიდო ნე თუ შე, საკომალო გასაფრთხილები,
სული მიუძღუნა შევსწირო, ჭ გული სააღვილები,
ჭ ჩემებრ ვინმც იყოს ამისთვის, შემცდარი დაფეთილები,
იგ ევჭრება ილებს, მე მოვიყიდო ლიზასა,
არ შევიცილებ მკცოფასა, ჩემი მთებარე სჯობს მისასა,

ტუშტ გით უსწორებს მისრელი, შეცნებას ლაშაზისასა,
და ჩრდილოეთს დაბადებულსა, კიღასა ქალებისასა.

მან ანაცჟალა სიბერე, სიყმესა ვისმე ტუგისასა,
გონებდა შელოთ სუიდესა, წინათვე შემატებისასა.
ექებდა სრბოლით ღონესა, შესაბამ შესაცუვისასა,
და ვერ მისედა წალილი ნატრიდა. სიკუდილსა ბაზიუსასა,

ვით შაშინ ცნობა წაუღო, მან ეგვიპტელთა დედათა,
ეგრევ ეს გამოჩენილა, ჭაბუკთა მოსაწევეტათა,
შორით მორისან საჭერეტლად, ბნდებიან ზედა ზედათა,
და ბედსა ნატრიან თუ ვინმე, იშოვის შესახედათა,

ჭურეტით მოწელულან ფრთხალნი, დაბმულან მიჯნურთ ბას
დესა,

ცნობა წასვლიათ სურვილით, სხევამცა აა მოიწადესა,
ველად გაჭრილან სამყოფად, თავს ქასი მოუმზადესა,
და მეტა მიჯნურთაებრ მოუყრისა, მათ ვალი გარდისადესა.

მისოზს გაიჭრენ ტარებრ, ავთანდილურად მარები,
სისრო და ფარადს შეუდგნენ, იგ მათი შესალარები,
ვისსა ესტუმრონ გაუღონ, ბარამსაც ქასის კარები,
და იოსებს ბაძონ პატიჟით, ქნან სხეუ და სხვსა გვარები.

ნესტანს ესე სჭობს შვენებით, შოთასგან მონასმინდესა,
მცველ უსწორა ვინ იგი, არაბერს თანამანობესა,
ლეილსა ბამავს ზოდილილით, ზიღლისანობას წეინობესა,
და ბაზიგაობასა თამაშობის, კუშტობს ქუც გადიმიობესა.

მე მისთვის ვხელობ ვინ იგი, აშენებს სრულად არესა,
შექსა უცედებს გავსილესა, თხეოშეტის დღისა მოვარესა,
ვაჟისკულავთა სჩაგრავს ციმციმით, თუთასთაბს უთველს მსარესა,
და მზესა უბინდებს დისკლესა, ქუც ფანად მოშეცდარესა.

ქალო გეგლუცო გისდება, ამაყათ მოარულობა,
წელთა წერწერთა ნაოჭით, კეგელად მოკაზშელობა,
მნათობთა პირთა გაფსება, მოვარულად მობადრულობა,
და ახელებით შენთა მფიცეცელთა, შენა შვენებით სრულობა.

ბროლის გელზედ წარბი სათია თევალნი შავნი შელანდა,
გარს გაშერი წამწად უსხელს, მოდარაჯე მცველანია,
დარძუმელან სამესისსლოდ. ისარს ისერის ეუცდანდა,
და გულსა მათგან დაკოდილსა, აღარა აქეს შეელანდა.

სხურა ვინ აღიძერის უშმაგო, შენს საცოდოდ ელოსაბედო,
დამის გამაჭურო სურვილით, მინდორს სელთაოზს საბედო,
ვარდს ახლოს მეოფმან ბელბელმან, სიმორე ვითლა გაფედო,
და რადგან ტალგენსობ საწვავად, სამს თავი გავიაბედო.

შან შიშტაცა გული სწრაფად, თუმცი ჭურუად განასელად.
ამით ვიქშენ ეშეით მოურალი, გასაჭირელი განა სელად.
შრომით ვძნდები სურვილითა, მინდა მუშანდეს განასელად,
და ნე განწირავს მისთვის მეტელარსა, უკადოებ დაჯდეს განასელად.
ოდეს სახლი სურვილისა, ჩემს სამუოფლად დაეშენა,
გული ცოტობით დამაშერალი, ჩამოსდა და დაეშენა,
ეშეი ბარგად ანაკიდი, თვითვე მოაქმეს დაეშენა,
და მაგრამ ინდელთ იაყარ ჰეტცის, დაისხნეს და დაეშენა.

სულს მოსტაცებს გულს წაუღებს, ტანი ცურფად მოსეველისა,
პელი მელავი მუძუ მკერდი, კერეთ შეუხეველისა,
ბაგე ლალი დაწვი გარდი, ჩემი ჰეტუ მომეველისა,
და თუალი წარბი შებლი შშუქი, ქება მოულეველისა.

მელნისა ტანა მორესა, მოცურეენ გიშრის სავები,
გარე მოუსხამს საჭებლად, ხშირად წამწამი შავება,
შეურეტელი გული მიქერან, მირბიან დაუნთქავები,
და ამბობენ დავლად გმიურივის, რადა გვაქმეს საჭმუნავები,
ახლად აღმოჩნდა უებრო, საქებლად მოსათხრობელი,
გითა ცისკარი დიღისა, ციმციმით ელვა მკრთომელი,
ციერთა სჩაკავას შეენებით, უსწორებს უერა რომელი,
და ნე გიკვირით მისთვის ვხელობდე, შესხმისა მოუსდომელი,

რა განვიცხავე განმაკრთო, პირშიან მნათობიან მზეულმან,
 წამწუმის ისარი ანასძად, მერა წაპხმან მშეიღვად ზეულმან,
 გულსა დამაკლდა საკვდაფად, ლახვატმან მუნით რეულმან,
 და მსწარფლ მამიტაცა შესედვით, შეტრეპამ ლამაზეულმან,
 უთხარ მზეო სრულად კრელთა, ვინ ანათებ ქუშტენად არეს,
 უნათლოსა ლამე ბნელსა, შენგანა აქეს შექი მთუარეს,
 მით გმონექენ ციერთ დასწი, საბრწყინვალედ უოვლსა მხარეს,
 და ნე აღრეუბლებ ცათა წერომით, ჯლესა ჩემთვს მოსადარეს.

ვერ გამიძლია შენმა მზემ, მე შენი უშენობანი,
 რად ადვილად გაჩნის მოყვრისა, გაყრა სიშორე თმობანი,
 ვის შეგისურდა სულვილით, გული გონება ცნობანი,
 და გლას დაგიგდიფარ დარიბად, მსჯის მათი უქანობანი.
 მისარის შეერა მალისინებს, ჩემისა საუკარელისა,
 მალ მესწარფების შესვეგა, და გარდაჭიდომა უელისა,
 ბაგისა ცუშჩთა დაკონვა, ხშირად მოთსოუა გელისა,
 და ვიშ რა კარგია მისდომა, ერთმანერთისა მკულელისა,
 რა ლომისა შექი მთუარისა, უხვებით მოევონოსა,
 სიშორის ცუქმლით მცირალისა, ვით არა მოელხისოსა,
 ცნობა მისდილსა სიამით, გონება შეეფრფინოსა,
 და მართ მაშინ მათგან სოფელსა, უფუცავ არ შეეგინოსა.

მიკვირს შზეო რად უარობ, შენთვის სელია ლხინებასა,
სელავ გითა დაუწივარ, შუქთა შეღდრად ფინებასა,
გაჯები შემიბრალე, მიმეც ჭირთა თმინებასა,
დ მე თუ მომგრძვ უგელაყანი, დაგიწუებენ გინებასა,
რა მიგშორდება არ გიცი, სადა ვარ გისთან ვიტები,
ესრეო შემიპყრობს გაურისა, სევდა გულს დანასშირები,
უწელოდ მსჯან უჩენლად, მე დაფარული ჭირები,
დ რად გაგიმეტაშ საკურავად, შენთვის თავ განაწირები.
შნათობთ ვეუბნა ვეჯდე, ურეისა რასმე ლხენასა,
მიუთხონა ჩემნი ჟაციუნი, რაზომ შეეძლოს ენასა,
ნე თუ შევბრალდე სელობით, დამსნან მინდორთა რბენსა,
დ მეტო არ შიგეცე საჭმელად, საფლავი მქონდეს ვენას.
მოზუალო სევდიანსა, გულსა რასმე მომიღონე,
ასპიროზო ნულარა მწულავ, მკურნე ჭირნი მომიღონე,
შზეო ვიწვი ეს მაკმარე, სენდ სენსა შემიწონე,
დ მოუარეგ შეერთ შემიბრალე, საუშარელსა მიმაკანე.
მუშთარო გაბჭე სამათლად, ვინ უმართლეა ვინებსა,
ორატიდ დაჭე დაწერე, გეტევ ჩემს მოსაწყინებსა,
გარეუშელაგნო თქმულით რაც ადენ, თვალთაგან ცრემლი
მდინებსა,
დ მარის დაშეკრთ მოჩინეართ, თუ მოგვლა მოგალხინებსა,

მე ჩემთვის შენის შარის შეფაფი, ვარ ამა შემუწყარებასა,
ვეპარ გავუძღვი უცილოდ, სოფლით ვიტ კამახებასა,
რადგან არა აქეს დაშრეცა, სახმილთა გზება გსებასა,
და მუნ მიგალ სადაც მივნერნ, იქ მან უოველი კრებასა,
ქალო დაბრუნდი მომსელე, კელო რამ გიჭირავს ვარდია,
შენის სურვილის ბადესა, ვეღარ განვერე ვარდია,
მიჯნერობამან შემიპყრა, ვეღად გაჭიროლი ვარდია,
და შენს მზესა მატობ შევნებით, რა გმბდორ შე ძლივ ვარდია.

იგივე ელისაბედიანი ჩახრესაგლად.

ელისაბედმან გინ მიმჩანს მზედმან, დამსეუა საქებრად მოუწენები,
მე სიტუა მშეგრად მოაგალ ბერ ბევრად, შევმკი ჩემი შექმ
თა მფინები, ქუცენად მინერინები შეღლაპ მსხივნები, თვალ შეცდგომად
შესაშენები, და კინებისა მკდომი კელ მუწელომი, გიღის კიდეთა მონარე
ბინები. ჩემი მოიპი მაცისკონები, მზის როინთა გართა გამდები,
მერთოლებარ მერთები მოციმციები. ღამის წევდიალთა ბოლოს
მომდები,

შეიღებები ცათა მარები, ქუცუნად გით კონის ფერ შეცვა
ლით მღები,

და აშენებს არებს მაღსინ მასაცებს, გულთ საცროვასელი

ცნობის წამღები,

შისებრი გისცა ენახოს გისცა, მან თქუას მნათაბთა მისი დარება,

თუ სჭობდენ ჩემსა გიმოწმებ თემსა, მთეარის შექება მზისა

დარება,

ვარსკულავთ გამგამი ელვა წამწამი, დაუუღნებდად ცად სელა

დარება.

და სამს დაიქადოს მომეთ მოხადოს, სამართლად გაძლიერ გის

აქეს დარება.

ცა მოვიარე არ მოვიზაცე, გიძიე ჩემი მზის შესადაცე,

მუნ გერა გერა არ ქუცუნად გმოვე, მინდა მოვლასო მე ით-
ხვე მხარე,

ნე თუ სად გნასო არ დავიზრასო, გეგლუცი ლამაზ ჰირ უშეკუ
ნიარე,

და უმჯობე მისა გმა საზომისა, შესხმით სამკაბი საქებარე.

ას გათქუა ჰირისა ნათლად შეფირისა, მისთა მნახველთა გასა-
გვირდისა,

სანდომ სშაოისა ჰირად ჰირისა, ქუცუნად მშეკრისა გიო ცას
ითხეა,

შეტრეჩელთ შზირისა ლახურიად მგმირისა, გულთ გამწანი-
სა სელთ საჭირისა,
ჲ ლაშაზ მუთვისა იროდ მუოვისა, აშიკთა მსხურიშვილათ შესა-
წირისა.

შებლთა შექება არის თუ ქება, მისი სამს ითქებას სხეულაგან
მეტად,

ბოროლ ფიქალობით უფერ შერალობით, დაქუფრა ყოველი
სპეციალ ჭურულად, ნათლად უცილოდ შართლად, დღიუ ჲ დამ სცო-
რად იპ დაუშერტად,
ჲ საჩინობს მითცა ვით მრავალ სხვითცა, მშენიერებით
გას ვაშად ნატად.

მას წარბი მშეილდად გრზ მონაზიდად, ზე გარდაუცვამს
კიბითა კილონი,

წამწმის ისართა შათ მოსისხრთა, ისერიან შეტენილ უძი-
ლონი,

საგნად მიჯნურნი იპ უბედურნი, უსხედან სიკუდილს მიუცი-
ლონი,

ჲ თავ პარიულნი სოფლით გასულნი, არიან ლხინთა უნა-
წილუნი.

თვალით ზღუდა შენი შიგ მოცურავნი, არან თრი გიშისა
ნაკნი,

საჭედ წამწამი საქანჯ საწამი, უსედას ლაშვრათ გასაგმირავნი,
შეტრეტელთა მწელებელი მცაოვალი მკვლელი, თქმად საშია
ნელი ძნელ სახახავნი,
დ შეგწალები ვთ გადე სალები, მოტრფიალეთა ვერ დასაც
ყავნი,

ცევით სოთიერს პინჩ ზომიერს, უსდება ლაშაზ. მოფეხვნი-
ლობა,
უზადოდ ქმნელს სპეციას პინს ბმელს, აა შეუსწორო
სილბო ჩვილობა,
გუგურს ზანიას ედემს სანახსა, სხუას ვერას ჭირებ ნუ
გაჭეს ცილობა,

დ მე ვამხობ ამად სასედ ერთ წამიდ, აადგიან მის უკავს მოუკუ-
ნილობა.

დაწერა ფერობა მოელევარობა, თვალთა მისტაცებს მშენიე-
რობა,

ბროლ ფიქტობა შერწყმით ნახშირა, ლაშაზ სიტურფის მო-
სშეკრიბა.

ვარდად შლილობა გაფეხსნილობა, მის უკლისა გულთა
მგმირობა,
დ სხეულ ნატიფობა არის ყიფობა, ცუდი კუშტობა ნებიე-
რობა.

ჰაგე ლალები ფერ უმკრთალები, მოციალები მობრწყინვა-
ლები,

ზარზანბოები სწორ უშოები, სამოები სატრიალები,
პირილო კიდურნი ბალასშ წითელნი, ჭირულად სასურნი
გულთ სალები,

დ ჰარა ჰერები მოსალეაწები, პირთა საწები სამკურნალები.

მუნით შევითვალნი გასაკვირვალნი, კბილნი სპერაკნი ლაშაზ
მანგები,

ძოწითა მსხდომელნი მოსასდომელნი, შიფრით მიურილნი უც-
ხოდ გარგები,

ღიმილ სიცილი მათ შეუცილი, ქონან სევდიანთ გულთა
სარგები,

დ მისნი მუნ შეურეულნი ხელთ უფრო ცეკინი, შექმნილან
რეტნი გზა გაუგუბი.

ლასაბ უკა უურნი საჭურეტ საუკრნი, ჩემნი სასურნი გება-
ლუცთ საშურნი,

გული და მეტობი თბეს რა ვმზეოდი, მწევე განვიღებდი იუსტ
ნენ საკურნი, ზეორები ყრილნი მომცრო და წვლილნი, თავ დაკოკილნი
სამოთსიურნი, და ადგანან შექნი მათ მზის საჩუქნი, მთებარის სალუქნი კარგ
საამურნი.

ტან გენარ ნაზი კულ მჭდავ ლამაზი, თით ფრჩისილ სახაზი
ქალი მწერარი, ზრო წელ უსულით ანაქსით სრულით, წენარ სიარულით არ
დანაზარი, ტერჯამილს თხეშით არს სამოთხე მით, რომ არ უნდს მორც
თება მოსაკმაყარი, არ გინ ესრედ შექნის გის არ ეჩუმნის, სულით მოსავაჭრად
ეშეს ბაზარი.

შე მისად და რად მუშანდეს სადარად, შეებად სიამედ ჩემს გა-
სასარად, განსაცხრომელად ნადიმს მჯდომელად, მუტრის მგრისად ფრინ-
თა საკმარად, შაირთა მთემელად მოხუმარ მზემელად, ბოდიშთა მსდელად
საუბარ წენარად, არ მსმელთ სანუგეშად თას აზარფეშად, ბორლ ჭიქა მინად
გულთ საწანწერად.

ებით შენება შეთქმა შეტენება, მაგრა ვერ ვიძეს გმად მოხა
სენება,

მისი ვინ ბრწყინავს არ მოუწყინავს, განთიად ბნელით აღმო
ცენება,

გროვებით მთებობს მზეებრ სხიებობს, მთებრეს მოაკლო
მან მოვანება,

ჭარებს ადილებს გულს აწალილებს, ვით არ მიხედების
სულს განსვენება,

(*) ალბომზედ სახსოვოდ მინაწერი ელისაბედის.

შვილო შენც შივი ღუთისაგან, კურთხევით ზედა ზედით,
დღეთა სიგრძითა სიბრძნითა, ჭიქუითა სვე დ ბედითა,
ქსახელ ხეჭითა ქებითა, სიმდიდრე მოუკლედითა,
დ სისარულითა შეებითა, სიმწარე გარდუხედითა.

შენ ჩემთ ელისაბედო, მამისა სვეო დ ბედო,
სან გიჭურეც მზისა სახელო, სან მთებრედ მოშექარედო.
შირ მშენიერო ლამაზო, ტანად ზარიფო დ საზო,
ვით არის ქებით აღგამეო, ჩინელი სახაცად სახაზო.

მაწვევ ალბომთა წერასა, გამოიყენებ შენ რასა,
დაუწევებ ღდენ მზეჭასა, სხეუს ვერას იღებებ ვერას.

(*) ალბომი სახსოვოს წაგნი.

არ გესმის ჩემიან თქმულები, შენს სა:ლერსოდ ქმნულები,
წამისდა ჭირნასულები, ამაღ ვარ გულ ნაჭლულები
თუ ისმერ მამის რჩევასა, ეცადე კეთილს ჩურტვასა,
სიბრძნე დაგიწეუბს წვევასა, გასწავლის ყოფა ქცევასა.
ქალთა თჯს მშეენიერება, არს სასის ზომიერება,
ჭეუა დ გონიერება, შორს ისმის მოიყდერება,
თუ გინდა გეთილ ქალობა, გიხმის ღუთისა მოცროფიალობა,
დაგიცურავს ზესთა მაღლობა, ანგელოსთ მრავალ თექალობა.
შენ იუო კარგის ბედითა, მაღლითზე გარდმოსედითა,
შენ ცოლი გიფდეს გვერდითა, მიურდნილი ცეკვიდსა მკერდითა.
ელისაბედო, ღმერთი გუშტს მწედო,
უოგელსა ზედო, კეთილ მომკდედო.
მას დაემონე, იყავ მართლ მოონე,
თავ მოუწონე, სიმდაბლის მქონე.
მშეიდი დ წენარი, მოსაწონარი,
ცეპილ მოუბარი, გლახაკო შემწენარი.
ცამ დაგიფაროს, შენს ნებად ართს,
ქოშით გაგასაროს, გაშეილეროს.

ჩემი მეორის ქალის შობაზედ თვალადობა ეკითხა კნეისა
მასიას, ჟ იმას მიუსწერე ჰეცერბურს.

რასა ქებასა შევასტოდე ჩემსა სატრიფო ჰატატა ატატო ტა-
სიასა, ფომლისა შეენებასა სადა ვინ ძევლთა მიჯნერთა შეს
სეღებელნი დ გელად გამჭრელნი კედლუცნი უოფილნი მუოფუ
ნი გებულან ჰებიან გიერნასებიან, ესრედ რომელ თუ სთქმა
თავთხემისა ლაშაზ ნაზად უიფობასა იროელთა დაბირი დ
უძველებიან დ მაზედ თმათა ნარდიონად გარდაყრილთა, დ
სუნბულად გაფანჩელთა წინამოთა ბაწაკთა სუნნელობათა,
არამატისა ფშვა გარდაუენასებიათ, შებლთა შექთა ფინებას
სა, მისამიდამოთა არენი განუნათლებიან, დ ქვემისა გოზმოს
ზიდულსა წარბისა, აფასა აფაფთა ქამანი დაულექია, მონარგი-
ზულთა თვალთა ჯერანობასა, ყორანი გაუგლეჭია დ მის
ობოლთა ბუღე კილონი, წეშის სულისა ნავთ საეუდელად გაუ-
გეობიან დ წამწამ მოდარაჭედ ასაშთა მარზენი მოუსხამს,
რომელ ედემისა მიღამოთაც დ ბლორაბასებდნენ, ამაღ რომ

შეღ დასაცოცა დასაცეინავთა კლვარეთა დაწვთა მეწამელონის შერთ, იერიქელთა ფეტჩნილთა გარდთა ფერი ჭრითომიათ, გარნა, მოფუჩნილისა ცხვირისა პისჩნი მკედრად მიხდილს სულსა უბრუნებენ, ბაგე ზარზამბოთა სიმცოო სადაკობისა შობათა, ბადასშნისა ლალთა წელიანობა დაუკიდლიან, დ მუს ნით გამომჭვირვალთა კბილთა ლაბან მანგობასა, ბარაინელთა უსასეიდლო მარგალიტი დაუფულებათ დ მათ შორის ბრძევნილად მძღოლებსა ქნასა, ထადონად სცვენასა, სირინით ქაშით მისაბნედელი ქმოვანება დაუკიდებიან, ლაბაბ უეღ უურთა ჭურუად სასურთა, ზოგთა ვეცხლებო ჩალსულთა დ ზოგთა ფაქიზად მოფაცფაციალეთა ნატიობასა ცნობით გამოგუვანივარ, გულგელნისა ბროლ ფიქალად ფორმისასა, ასივოდელის სამთხოება წარმოუკენებია, დ მუნ ადამისა უბიშ უბრუვიდლო საშებელი მოუკონებიან, დ ნათლად შემთხით ცხოვაუების ხის უცნობელობა გამოუხაცავს, მაზედ ასლად აღმოს ჩენილთა პაწად მოციალეთა დრეილთა, მთიები მიუფარავს, უშადოთა კეღ მეტავთა ზარითვად ზანანობის მნახველი აღვის შცო გაბუტ მწურალი, ასმათს შოსარხეველად აღარ მოსა დეს, ტანისა კენაცხაბით ნესტანს შესვეუფებია, ზორ წეა დასა უსულობა, თინათნის შესფრალება, ნაზად რევით, ლეილს შექმაძება, ამოდ რონინი, ზიღისანისა დაუსწავლია,

ამაუკად კადოშა, შირინისა მიუღია, ცებილად ალერსი, გულან-დამისა უსესხებია, და სსტა კიდე მათ და უოვალწუნებიან, ეს-რედ და ამა უოფა ქცევით შეფერებული ქართულ ქალობს, მწვე ბროლ ფიქალობს; ამა თუ უოვლით კერმია არ გარეობ-დეს და შენგანაც მოხაწონებელი არ იყოს, მამიდა ჰაპის დას მოსახელობითაც, რომელსა უწოდე სახვლად მისა, მსგავს აღ-დგომისა ანასტასია, არა ნასია, და მასთან როგორ მიღებნ მასარებს, სევდას მიქარევებს, ხან გამიჯუშტდება და ხან გამის ნაზღება და სხეული და სხეული საჭრელოთა საამოქათა იგონებს, კულს მიერნებს სულს მიწონებს და ამით აჭაბუკებენ ჩემს მკრთავანებას ღარიშვი დები.

ჭით აღგიწერო არ ძალ მიმს, მე ჩემი ანასტასია,
ცუდად დავაშრობ ენასა, მისთვის უეტლად ნასია,
ხამს მოგაწვივო საქებრად, ათინით ბრძენთა დასია,
და ნე თუ მათ არა თქებან საფერად, არ მოვიკიცხო ასია.

ოვარა შე მისსა ქებასა, დავჭროთები დავედონები,
ქეტებანად გარდმოხდომისლა, მთიები ცათა მრონები,

შირი უნათობს მკრთლევას, ციმტიშით მოსაწონები,
და ახლავ შემშალა ზრდა წელმან, განისა აღვად მგონები.

აღმომზედ სახსოვოდ შინაწერი
ანასტასიას.

გაეცერთხოს შეიღო მაღალმან, დღეთ სიგრძით მრავალ წელობით
ჭიგვით ცოდნით და ზრდილობით, იუმცა საშერველობით,
სიძლიდორე გადაგრძოდეს, უსვებდე გეთილ ქველობით,
და ისარებდე ა იშვებდე, უმანკოებით წრფელობით.

ეს ქალი ანასტასია, შვებით ედემის მსგავსია,
უფშვან ყვავილთ დასია, სუნილობითა საყსია.

წემიგარდი გაფუჩქვნილობს, ფერად ტურფობს დალათშედილობს,
დამიაზ ბურკია და გუწვლილობს, ბულბულთ სტეტნას შეუცდლობს.

შეუდეგ ღუთისა მცნებასა, იგ გაქნევს თვისსა ნებასა,
მაღ მოგაშორებს უნებასა, დაგხსნის თავ მოწონებასა.

თავსა ამითი სწერთნიდა, იუ მდაბალი მშეიდა,
გეთილთა გზათა ვლიდა, ავი ბოროტოა სიდა.

დად გური კეთილშობილი, სამს იუს ჭერა ცნობილი,
უოფა ქცევითა მკობილი, არ თდეს იქმნეს გმიბილი.

მისგან მიიღო ყოველი, კინ არს კეთილთა მითოველი,
თუ გუდითა სარ მითხველი, მოგეცეს რასაც მოკლი.

შენც მიგი ბედით სვასი, გონიერი და ჭიბიანი,
სავარდე უფავილიანი, ნუმც დაგიჭნების იანი.

ალბომთა წერა, გინ მაწვიერა,
მას უწევ მზერა, ჩემაგიერა.

ღმერთიამცა გფარავს, მოგიველენს არ ავს,
შენს გასახარავს, დაგადგამს კარავს.

ქალთა თუ ქება, სახელ მოგება,
არს მშობელთ შეება, და ნეტარება.

იყავმცა შეებით, ჭირ აცილებით,
შენს წადილ ნებით, კარგ ქმარ შეილებით.

ა ნ ბ ა ნ თ ჭ ე ბ ა.

ა წლად ზღვაშეობ ალვასა, ანაგებ ანაზებულსა,
ბროლ ბალახშ ბალისა ბაგიანს, ბუნებათ ბრწყინვალებულსა,
გავსილსა გამოვარებულსა, განგებით გაასლებულსა,
დ დავტრით დავსარი დავბრუნავ, დღითი დღე დარჯებულსა.

ელფარებით ედემოვნობს, ელფერობით ეშვიანობს,
გერა გერებ გებულებულო, ვეკითხო ვისთვს ვარდანობს,
ზოგჯერ ზორდილი ზნეაბითა, ზეიმობსდა ზარდანობს,
დ ცეკრელთა ცეკვეფობის, ცელენობით ცელვანობს.

თმანი თხზედნი თანაგრუზად, თანასწორნი თჯუებად,
იქაზმიან ინდოულად, იცანებენ იასტულად.
განი კაწლებ კაზებული, კოპწილებენ კეთილ კრულად,
დ ლმობიერობს ლოუა ლბილი, ლაშებ ლალობს ლამაზულად.

მელნის მორესა მსხდომელნი, მოხდომით მოცინარენი,
ნავნი ნაციფედ ნაქმარნი, ნარდიზთა ნაბუდარენი,
ორნივ რდიდგან რაგულთა რაროლით რმიარენი,
დ შერისაროველთ შოვნალნი, შერასილნი შატომარენ.

ჭამად ჟიუინებს ჟივეავი, ჟღუტუნით ჟობალებული,
რაფიგებთა რეგს როგორთა, რაულად რხევით დებული,
სვე სვანობით სალექობს, სანდომით სხეს დ სხეტბული.
დ ცუაშ გაბით ტარობს ტურფაობს, ტოლთაგან ტოფიალებული,

უხდება უსუფთაობა, უკაზმავს ურიდალობა.
ფაქიზაობითა ფარვა, ფარადის ფიაფალობა,
ქუცენად ქებულან ქონიათ, ქართველთა ქცევა ქალობა,
დ ლაწურა ლაფლაფთა ლვივიან, ლიმლიმით ლიმიალობა.

უმანი უალბობენ უურებად, უოველთკს უოფად ურიდალებნ,
შეხედვით შეშინებულნი, შეკებით შეცაშლილებენ.
ჩემნი ჩახატვით ჩამინედნი, ჩრდილოეთს ჩინებულობენ,
დ ციერთა ცუდვენ ცომციმით, ცისკროვენსზედ ცოლობენ.

ძოწითა ძიება ძალითა, ძნიალობს ძნელოვანობსა,
წარჩინებული წერწმიდად, წელილ წელით წარმოვანობსა,
ჭაბუქა ჭვირობს ჭურტითა, ჭელცობით ჭრელოვანობსა,
დ ხელთა თკს სილვით სოლშაკობს, სოტბითა სორქშანობსა.

კშირად კშობით კელმწიფურად, კორკსა კრარობს კშა კაფობით,
ჭობით ჭილდობს ჭილოანთა, ჭაშარატობს ჭავარობით,
ჭარ ჭარ რამან შექმნა. ეგრე ტურფა ლაშაზობით,
დ ჭი რა შექმნა შაშ არ შეთქმა, ვისთკს დავშევრ ქება შეოსთ.

წალყოტს შეწადა, მოვლა მორება,
ბუღბუღთა ბაძეა, შეცასწორება.
უარდისა ბურკთა, არ მოშორება,
მისთა ეგალთა, შეგან გორება.

შეცეცდა წურიძით, ამაყი ლალი,
ფუჩენილი გარდი, დამაღი ჩაღი.
შუნიდამ გაღი, ჩემია ბაღი,
ამით დამასო, მე გულსა დაღი.

შდურვა სოფლისა ძაგნაგლულად ქართლით წამოსული.

ელისაბედი ჩემი სუე ბედი, ფაშად საწადი სანეცარები,
შეენებით სოფლი პირ მოსარდული, ცანად სარის ჭრას
მონაცარები,
საზი და წენარი მოსაწონარი, გასაკურელი გასაშტერები,
და გულ მხიარული ზენეობით სოფლი, ალერსით მზრახელო
დამამიტბარები.

ჩემი ტახით დაღი სასია, მოცინარია მოკასკასია,
კაზილოვ კასია სუნელ საფსია, ჩერა ჭიჭობს ვარდი ვერცა მასია,
უეხეილო დასია ბეერ ათასია, მაგრამ გინმც იუს მისი მსგავსია,
და ვუუცავ ასია არ მიწმასია, შეენებით უფველო დამანასია.

მე შივის ორი ასეული, უმკერდო უმაშეულოსა,
უცხოსა თქმისა მწირობით, უსახლო უსართულოსა,
მისითჯე გვეტუნავ ვერ ვხედავ, მათსა საუფლის წულოსა.
და არ ვიცი ღმერთი რას ბედით, დაახვევინებსთ შედოსა.

მას ვევეღრებჲ ვინც არის, იგ უსილავი მსედია,
შეიღთა არ ჰყითხოს ცოდნასი, რაც მამას გარდახედია,
ვითა გაწასის მშემედთა, ეტუდა ზედა ზედია,
და ჩამომავალთა თქუმშნოთასა, მოედნენეს ქბილნი მშრედია.

გულავ დავთ გვითხრა სიმართლის, შეიღის შეიღამდე გიება.
მათს ნაერთსათ წრფელობით, არ თდეს მოემშიება,
მართ ეპრევ ღრუეთა თესლთათჯე, იგივ სამს გულის ხმიება.
და შე ეს მაშინებს ჩემთათჯე, მაქეს ამის გამოძიება.

აწ გზასა შივალ საჭიროს, არ და სადვილოსა,
ჰო ვიცი ღმერთი რას მიზამს, მე მისსა მინდობილოსა,
ვევეღრებ დამისხნას ეშმაკთა, საცდერი მომაცილოსა,
და თუმალთა ცრემლისა ნაკადი, ვით არა გამენილოსა.

საწუთო მდევნის ჩემს ეამში, დაინისა უნაწილოსა,
მესთლად მიპირებს სიგუდილისა, კმალ კაპარტკ უმახეილოსა,
საფლავს მიმზადებს დარიბსა, უცხოსა უაღგილოსა,
და თუმალთა ცრემლისა ნაკადი, ვით არა გამენილოსა.

შა თუ სოფელმან სმენთლით, არსადოა მაჭეთილოსა,
დღე სოგმილადმდე სიცოცხლე, მე ჩემი მაწუევლილოსა,
რადგან ბედი მაქტეს უბედო, აუთ სად მამეცილოსა,
დ თუ ალთა ცოტმლისა ნაკადი, გით არა გამენილოსა,

მაშინ თქვთ ა გჭენა ბედ კრულმან, ვერ მიგხვდესაწადილოსა,
ჭირისა გზასა უკეტეოდე, დ ლხინი გაშეცილოსა,
ჩემად უნებად ვიქმოდე, საქმესა სათაკლოსა,
დ თუ ალთა ცოტმლისა ნაკადი, გით არა გამენილოსა.

ჩემთვის მოზიდნა სოფელმან, მუხთლად მშეილდისა კილოსა,
ფიცხი ისარი ურგისა, მერა გულსა სატკივილოსა,
მით დამაწულულა ვინ მკურნებს, მე სასო წარკუტთილოსა,
დ თუ ალთა ცოტმლისა ნაკადი, ვინ არა გამენილოსა.

არ დამაცალა სოფელმან, აზის არცა ჩრდილოსა,
მუნ მომაშოტეა სამყოფსა, მას ჩემსა საგაზრდილოსა,
გსთქები წავალ დესეთს შოგმართე, გულისა გასიგრილოსა,
დ თუ ალთა ცოტმლისა ნაკადი, ვით არა გამენილოსა.

ჰე გარდამოსა განგებას, ვინმცა ვით შეცილოსა,
ოგ შეიცვალოს სხუძდ იქმნეს, რაზომსაც გაეფრთხილოსა,
აღარ მოვიდეს დაბრუნდეს, გაესწიას გაეცილოსა,
დ თუ ალთა ცოტმლისა ნაკადი, ვით არა გამენილოსა,

რადგან მიმუხოლა სოფელში, და ჩემთვის ესრულ ინება,
რაზომსაც შეონდეს ცუდია, უწეულ ტლად ცრემლთა დინება,
რაცალა ჭიშადეს იგი ჰყოს, მითქეაშს თავისა მინება,
და თუ არ გამწირავს სოფელით, მისგანვე მომელხინება.

ბეჭდა მოვცილდი დავვიწერდი, ამად ვარ შესაბრალია,
ვერა ვინ მისხმის უცილოდ, ჩემთა ჭირთაგან მაღია,
მშართებს გაუძლო ვიხსდო, რადგან სოფლისა გალია,
და გავმაგრებივარ სიკუდილსა, გული უქმნია რეალია.

რა კაცი ბეჭდიან გაწიროს, და სულ უქციოს ავადო,
სამს კაცი ადარ იქმოდეს, საქმესა თავის თავადო,
დოქონთსა შეინდოს რაცა ქმნას, ენებოს გასათავადო,
და მან წამის ყოფით შესცემას, დღე სათლად არა შევადო.

ნეკარ რად შეშრობ ცე ჩემო, ბეჭდო უბეჭად მარებო,
ეტლო უკუღმად ქცეულო, მარქენთა შეუმსებდარებო,
სადაც მიქადებ მოლხენას, მუნ უფრო გამიმწარებო,
და რაზომსაც გრავ საშეულად, გერად ვერ მოგისმარებო.

რად ვისმე შართებს მუხოლისა, მინდობა მიმობიძლობა,
ვინ არ იცოდეს ჟამისა, მწერი და გინდა დალობა,
მიწყივ აჭირებოს მით ჭირნდეს, უხანოს გამოცდილობა,
და რა გარგად წვრთნილი იგია, შემცა ურცხეშესის ზრდილობა.

რაღად უჩიგით არა გუეყანს, რადგან საშაოთლის შენელია,
გაშინჯოს ჩუმში საბჭობი, განა რაზომსაც მნელია,
მას შეუძლია იგ მისი, ნათელიც რეგორ ბეჟლია,
და კირი და ლხინი მეხთლისა, სწრაფია ულოდნელია.

ბევრი მინახავს მშენია, სოფლისა მოჩივარები,
სხვსა და სხვსა პატიჟით, დასჯილი იავარები,
ზოგნი ცრემლითა ნაფრიბნი, უოველოზ შეგლოვიჩები,
და მაგრამ მე მათის გამვლენის, ვერ ვიქმენ მპოვიარები.

მე ვით აღვრიცხო აუგით, სოფელი დასაგმობელო,
მკროვანთ სიბერით მტანჯველო, დამლეო გამახმობელო,
ჭაბუკთა მრავლად ჭირისა, ამშლელო გამაგრძლებელო,
და ცედარზე მდებობ სწეულთა, ძილისა გამაკრთობელო.

იცია სოფელი არა გვაქუს, შენგან სხურავი კიდე ღანები,
თუ საღმორ გვანებს უხვად გვაქუს, სულისა მოსაგონები,
გულავ სორცისა გიცს მრავალი, საამო მოსაწონები,
და ეს როგორ სწადს მიუძღვედ, ზოგთა ჭინოქავ ზოგთა მიუღნები.

სოფლის მიმდომითა პატიჟნი, არ მოაკლდების არასა,
ვერ დაქმალების რაზომცა, თავი უჩინრად, არასა,
უგრძით მჭდომელსა სალსინდ, საამე გაუმწაროსა,
და ჭმუნვით მოაცემავს წაუღების, დოსა მას გასახაროსა.

ვის არა გაეცვილების, მუხთლად სოფლის ქცევას,
ლბილთ გაატანებს დაუწეუბს, გამეარებულთა ქცევას,
შტერთ გაამოუტებს საუბარელთ, შეაწევს სისხლთა ქცევას,
და გაასარჩებს ფერებ მაღლა, გურით უძებს გამოქცევას,

მე ვიტევთ ბრძნოთა ნათქშამსა, ანბავსა შესამოწუნოსა,
სოფელს მუოფთათვს ძიებულს, პოვნილს არ დასაწუნოს,
შვიდნი სარასხნი ჭრასნო, კაცოთ მათ საუკუნოსა.
და შვიდნივ საწუთომ სომუხთლით, დაუმხოს დაუთრგუნოს.

უქმად უოფიოთა გავერთვი, ცუდსა ჩხაბასა წერასა,
ამაռდ მეტეველებასა, სასარგებლოსა ვეცასა,
დორ გავიტაცე ჩალიჩად, და გავიტანე ბერასა,
და თურა არა გარ მოლექსე, გერცა ვიჩემებ მღერასა.

ტროდიალთა ტაწიშნ გაუწებ, ვინ მივდევთ მიჯნურობასა,
მოდით ისმინეთ აშენო, გული მიეცით ცნობასა,
ვით შეუტირვარ სურუილსა, მისა დავიწებ ნიჲასა,
და მაგრამ ნე დაშგმობთ თუ ვინშე, არ იუთ ამა თმობასა,

ეშეისა ზღუძასა შეკურდი, არ ძალ მიძს გასვლა ფონება,
სურვილმან საქმიდავად მიმწერა, სხეუმცა რა მაშეგანება,
მიჯნურთ ბადითა დაბედა, გული ცნობა და გონება,
და უშათოდ მეოფი გაბჭებით, ვის არა დაუდონება,

აწე ისმინეთ ანბავი, მოდით მიჯნური მორებით,
აშე მაშიგთა ხელობა, დასტური არა ჭირებით,
სურვილით ბნედა უმაგობა, სიკუდილთა შეცასწორებით,
და მათ ყბაძეთ ვინცა ტროფილობთ, არ ახლოს შორი შორებით.

თუ ფარვა მექლოს პატიჟთა, მმართებს არა ვსოქება ჭირები,
რაც ღდენ მისოვს მინახავს, ღვე მნელი გასაჭირები,
მაგრამ ვთთ ფანძობ სურვილით, ხელი ვარ გასაკვირები,
და ამად წუ დამიგმობთ მეტისა, გულისგან იტყვის ჰირები.

გითხრო ვით ვეროვე სად ვნახე, თუ ფამი მომხვდა თქმისანი,
წალგოტს მავალსა მომადგა, ანაზღად შექნი მზისანი,
შენ გარდამაცემა ქამანდად, ტოილო გიშებს თმისანი,
და მიჯნურო ბადითა შემისურა, ნახვა მექლავს იმა დღისანი.

წალგოტს ვნახე რონინებდა, ჭალი პირ მზე ფანად სარო,
ვსოქები უცილოდ მიცა ვიტე, ნასსა წელსა მიეკარო,
ჩემის მეტის მისი სლება, სსუას შექვერდის არეის არო,
და მასთან ყოფნით ვიამაურ, თავი მოვიკეისარო.

შალ მომხვდის მომალსინის, სიახლემან გამაშებას,
შელნის ტბათა მიშიზევის, წამწამით ლასტანს აცამაგის,
ღაწუთა ვარდად ელვარებამ, დამწევის სრულად დაცამდაგის,
და ბაგე ტურფად მოცინართა, კბილთა ჩენით გარდამაგის.

ჭურეტა მაღნენს ჭურეტა მიდებს, ცოცხლსა მწელად დასაშეუტეს,
ჭურეტა მიმცემს მოუთმენელს, ჭირსა მრავლად სხუათა მეტსა,
ჭურეტა მომკლავს უსათუად, გაფი მსწრაფელად გამიმატსა,
და ჭურეტა მარგების კედარასა, დამიძნელებს ნათლის სვეტსა.

გელავე გსთქუა ჩემი ანბავი, ჩემის გულისა ჭირები,
გისგან მესწრავა საკუდავად, დასუარ გასაგმირები,
სურვილის ქარებ სადაც, ისარი მრავალ პიშება,
და წამწამნი ტურფად ნაკაზმნი, ფას დაუდები ძვირები.

მაშათრებს ერთხელ ნახეთ, გინ დამათოლ ეშეთ სრულად,
მაშ არა გსთქუა გის გმიჯნურობ, ორგოლ გირგო დაიყარელად,
გაშაშავა სხივმან მისმან, დამწუბ მათ ვარ ფერ ნაკლულად,
და დამიძაშა გული სწრაფად, საკუდად მიმცა დანასულად.

რადგან შეტნებით ყოველთა, უსწოროდ ნათობ მაშაო,
შეგულუცოა ჭართა ჭილობა, უცილოდ გუერობს მაშაო,
ამად გლას შენის ტროიალსა, მე გული დამეშაშაო,
და გინ ჭურეტითა მწელავ ნიადაგ, ნულარ გაქუან აშაო.

ამად გეტოვი უწელოსა, ჩემსა მკულელსა მაისა,
წარინ შშეღლდად შეუხრია, თუალ ნარგიზსა თმა იასა,
წამწამთაგან ისარს შეკურის, ათჯერ ათად მაისა,
და გულსა მიწელავს სამუდამად, მით მიგეოებს მაისა.

ს ე გ ლ ი ს ბ ა ლ ს
შ ე გ ე ლ ი ს
ბმა.

ჩემს ქალს მიყმართავ, გულ სევდიანი,
მას აქუს საშეკებლად, კარა ღიანი,
შევალ დამხტედების, ვარდნი იანი,
ფერად ტურფანი, სუნევლიანი,
ბულბულს ჰელავს ვარდთა, ნახუა გვიანი.

მისგან გეწევი, გულის ნებასა,
მყისფე განმიგდებს, მოწევნებასა,
თამამად შევიქ, წალკოტს რებასა,
უქებ უშავილთა, ფეროვნებასა,
ბულბულს ჰელავს ვარდი, უშლის შეცხასა.

მუნ აქუსთ უშავილთა, ერთად ურიდობა,
აშავად ლადად, გაფუჩხნილობა,
ზოგთა კოკბებსა, ზოგთა შლილობა,
ერთმანერთისა, ჭობნის ცდილობა,
ბულბულს ჰელავს ვარდთა, მოთავილობა,

ნაოდონს უქო, თმათ ფშვიერობა,
ნარგიზს უხდება, თვალთა ფერობა,
არღევანს შეენის, ღაწვთ ელვარობა,
ზანას ჰეგა ცხვრის, სოთიერობა,
ბუღბუღს ჰელაგა გარდთა, ნებიერობა.

მისაკს უდარო, ტუჩნი ბაგები,
უნდსა უელუურნი, უცხოდ კარგები,
სუნიულს ზილვ კავნი, მუნოსელთ მარგები,
ნინოვს სითეთრე, გულთ მაშმაგები,
ბუღბუღს ჰელანს გარდი, წილად ნარგები.

სოსანი ცანსა, ეჭუფთებოდა,
ნეგოს კედ მელავთ სსმა, ესურებოდა,
იას ზორ წელი, შეშორებოდა,
ქურქუმას ელდით, ფერი ჰერთებოდა,
ბუღბუღს ჰელაგა გარდი, არ ესსნებოდა.

ტუხტსა უხდება, ცანთ ჩაცმა ჭრელად,
შაშვიას ზოსტერი, შეუტევამს წელად,
ყაყაჩო შეზდთ, გაჭრალი ველად,
ადრაგუნა უდის, სხეუათ გართა მცველად,
ბუღბუღს ჰელაგა გარდი, უშეგელებელად.

ოდენს შეენის, გაფეროჭება,
ესანოელა მით, ცეცხლად ქრიზება,
კოჩივარდს პირი, ელამაზება,
ასამანი, მას ეკმაზება,
ბუღბუღს ჰელავს ვარდი, არ ენაზება.

ფერისულა დგას, ჭარად და ჭარად,
აკასტა სჯობს, ხეჭათ მერამარად.
შზის უჭირილაჲ, თავს სურავთ ფარად.
ნასრანის ღროლი, კელთა აქშეს მარად,
ბუღბუღს ჰელავს ვარდი, ბაღს გაუხარად.

რა ბრძლია ბუღბუღთ საცურად, დასჩესოდეს ვარდსა უვავი,
დაეკორცნოს შავს ნესკარტით, დაბად აჩნდეს ჰინს საყვავი,
არ იცოდეს საუქარლისა, სსუა ალერთ მისაყვავი,
და ბარცელოს სინატიფე, გულთ სატრიფოში დასაცუკავი.

ვინა სტრიფიბია ამაფსა, ბუღბუღთა მოთავიდესა,
ვარდსა ლამაზად ფურჩენილსა, მენოსელთ სულთ მეზორკილესა,
მისა აშებად უგვანსა, საკიცხელ გასაკილესა,
და კითხეთ რას გელჟერის მიჯნურად, უვავს ნეხვზედ მოვინკილესა

მაკვირს სით მისვდა ედემის, ბაღისა მოვლა მოცება,
ვარდისა ნახვა ტრიფიალი, ბუღბუღთა შეცასწორება,

შისთა შალხინთა ბურგებთა, ზეჯდომა ქუცუ გორება,
და გაი ა მნელ ას საკურეტილად, თუ აღარ მოეშორება.

ვარდს ბულბული აღარ ახდავს, მისთვის ხმების მისოვს ჰერების,
გვიციცსა ქაძაგს ურთლობით, მწერანეს ჯდომა არ ენების,
შეგს ძძაძვს წითელს იხდის, გული ამაღ ეღღნების,
და ა მოადსენს უვავსა მუხალსა, იადონად ეკონების,

უქავილთ დასწი სიცუვა შემასწი, ხამს ვაწვთოთ შემთვეუროთ,
ჰერდონს ვარდსა შენ საკადოსა, ჩუტის გიძიებთ შესაუქაროთ,
აქ კერ უპოვოთ არ ვადოლოთ, გარდმოვისენეთ ზე სამეუროთ,
და ნუ გუავს უვავი გასაპროცევავი, საზიზღელი გულთ საყაროთ,

თ ჭ მ უ ლ ი გ ნ ი ა ზ ჰ ე ტ რ ა

ჰ ა გ რ ა ტ რ ვ ა ნ ზ ე ლ .

შეც აღმმრეს ჩემთა სამკობლად, ჩრდილოედთ მაშიარეთა,
ომ გარდახდილსა უქებენ, სიმკენეთა გასაჭირეთა,
არედ ანცხდათ მგელ დომით, რაზმითა შეპირის პირეთა,
და ამ ამაღ ძლევის გვირგვინი, თავსადგს უგმირესს გმირეთ.

მცირეთა ჭიძელა მრავალთა, მიღღო სიმკნით დადება,
კისკისად ხლოტოდა მცერთ შეა, ჭირნდა კრალ მოწვდილს ზიდება,
იმახდნენ სჯობსო განლოტოლება, ბაგრატოვანის რდება,
დ მსხუცროპლად შეწირულს მიქმადლა, ცამ ვერმის გარდა
მოკიდება.

არს უკუდავება მოგუდავთა, საკელის ძებნა ძიება,
დიდებით დაგვირგვინება, უკუნისამდე გიება,
სიმკნით ქებისა მოხევება, ქუცენისა შემუცნება.
დ შენ მოგხვდა მმაო ესრეთი, გასკუშლავად აღმომთიება.

ბაგრატ ბატონის შვალის ქალის დაბადებაზედ
ოქმული.

ჩრდილოს აღმოხდა იყერათ, ქალი მართ ვითა მთიები,
კამკაშით ელფა გამოჰკრთის, ლამაზად მოციმციშები,
ანა თებს თთხთა გიდეთა, შექისა მონასხიები,
დ შზესა მოაკლო მწველობა, მთებარე ჭეო შენაციები.

ჯერ მისი მსგავსი ყმა ქალი, არ ვის უნასავს არასა,
ნერ ვინ იქადის შეენებით, ვერცა ვინ შეედირთას,
რაღგან ჰითხადოთას სიმცროსვე, ხამს თავი გამითუაროსა,
დ აღხინოს ჭურუცით შშობელთა, ელაღოს ებართას.

ფირნავაზ ბატონის შვეიცარი

ქადაგ თქმული.

რა ვჭერო ქება შვენებით, ქულუანად უსაჩინოსა,
შექ მკრთოლებრესა მთიებსა, საჭურუტლად შესაფრთხინოსა,
გეგლუცოა უფლის წულობით, სათაჭო საგვირგვინოსა,
ჰ მოკეულოცავ დღეობას, საკედ საცროვებსა ნინოსა.

გნეინა შახასთან მიწურილი.

ნე შედრები გაუმაგრდი, ღმერთი მოგცემს გურიებასა,
ის განსდევნის მაგა სენსა, გიზამს შენსა გუნებასა,
თას კედსა ჰერთ თამარ ქალის, აქიმითის ცოუნებასა,
ჰ მოგაშორებეს ბალასებსა, ჸ მის უგავილო სუნებასა.

სხეულ რა მოგიძლენა გაჟირობან, თუ არ ბალასი გელისა,
ის გიარმაღნე გულ უსტად, ფაც იყო წესი სელისა,
ნე თუ შექ გარგოს არ არის, ჩემი წამალი შეელისა,
ჸ უველას ქექ სჭობს მთლად იყო, ვითა დიმიტრი ელისა.

შ ე ს ა ჭ მ ე თ ა
 ბ ა ლ ე ჭ ს უ ლ ი ღ ი მ ი რ ი რ ი ნ ი ს ა კ ი დ ა
 ტ ი რ ი ნ ი ს შ ი გ ი რ ი

მოკლედ.

ღმერთმან ჭემნა ცა დ ჭ ჭ ჭ ჭ ჭ ა ნ ა, უძლიერესმან მალითა,
 განუშზადები უსმარი, იყო უხილავ თვეალითა,
 ზედა უფსკრულთა გარემო, ბნელსა მოეცუა გრძელითა,
 დ ს უ ლ ი უ ფ ლ ი ს ა ზ ე წ წ ა ლ ი თ ა, ბრუნვიდა სრბითა მალითა.

მიუარ მიუარ წ წ ე დ ა დ დ, იქმნა ნათელთა მჩინები,
 მყისვე განსწალა მათ შინა, მოქიცე დაუდგა ბინები,
 ნათელსა უთხრა დღედ უაფა, დ ბ ნ ე ლ ს ა ლ ა მ ე მშინები,
 დ ი ქმნა მწერი დ განთიად, დღე ე რ თ ი მოსალ ხინები.

ჭ ი თ ჭ ე ა ღმერთმან იქმნეს სამყარო, შორის წ წ ლ ე ბ თ გ ა ს ა უ ლ ე ლ ა დ
 ა ღ ს რ უ ლ დ ა ზ ი გ ა დ დ ი ნ ე ბ ა, ი წ ე ქ ს ს ა ნ დ ა უ ლ ტ ე ლ ა დ,
 მ ე რ მ ე გ ა ნ ს ა ზ ლ ტ ა ჭ ჭ ჭ დ ზ ე, ს ს ტ ა დ ს ს ტ ა კ ე რ მ ი მ ყ ი ფ ე ლ ა დ,
 დ შ ი ს გ ა რ ე ტ ე ს ა ჭ ე ნ ს ა, ც ა დ უ ს მ ი ლ ჭ ე რ ი მ ი ფ ლ ა ბ ე ლ ა დ .

მანვე ჭითქება წყალი შემოკრიდთ, ქუცი კერძოსა ცისასა,
შათის შემოკრიდთ გამოხნდა, ქმედი არ მონავრცისასა,
ქუცისად საკელსდო მას ადგილს, თჯგანვე მონაცისასა,
და შეგრებულს წყალს ზღვად უმსო, არ თუ მდინარეს ქსნისას.

ჭითქება აღმოსცენინ ქუცისამ, მწვანეილი მოავლად თივისა,
თესლი მთესველი ესრეთი, ოლგორიც გამოსცვიდისა,
ხე ნაუოფისა მომცემი, აქამდის მოუხემივისა,
და აღსრულდა უპელა ბრძანებით, დღე შესაშეცა გვივისა,
ცასა მოასხა მნათობინ, ქუცისა შისახშარენი,
შზე და მთოუარე გასცესტლაგნი, მეოთოლეარე გამომნათენი,
ზოგნი ღამისა საკაზმინი, და ზოგნი დღისა მამოთენი,
და უბრძანა რიგზედ მსვლელობა, იუვნენო მოკამთენი,

მიწით შეცინ და შირუტენი, სადა რაც არის რესითა,
ქუცი წარმიალნი ურიცცენი, კვრელთა შირილ მელნი წეშითა,
უაველი თესლად თესლადი, ნაუოფითა შეფეხებითა,
და ზღვას თევზინი ჭართ ფრინველნი, აჟავსნა თჯსონ ჭებითა.

მეორე ჭითქება ღმერთმან გემწერ კაცი, ხატად და მსგავსადჩენისა,
მთავრობად თევზითა ზღვისითა, ჭართ ფრინველთა ფრენისა,
შირუტენი მეცითა სხესა და სხესათ. ქეცე მიწათა მოხენისა,
და სრულად უოგლისა ქუცისა, მუღლაბელად სიცუპს ცმენისა.

ოდეს რა შექმნა სოფელი, უძველმან დღითა მცელითა,
დასხესა მაზედ კდები, მან უხილავმან გელითა,
შეაშეო სითა ტურფითა, და უკუდავების ველითა,
და მისგანვე იგი წალკორი, ბრწყინვიდა სათელ ნელითა.

რა შეაშეადა სამოთხე, და მისი ჭარე მარები,
თქება მოვიგონოთ ჩეტი ქაცი, ამაში მონაარები,
მოილო მიწა შეზილა, აქემდინ შეუქნარები,
და შთაბერა სული უკვდავი, მან თჯირ შესადარები.

წარმოდგა ქაცი პირელუვი, მსგავსი მისისა სატითა,
გულით ცნობით და გონებით, უოგლო ცხოველო გარდამეტითა.
ვითა გელმწივე მათთაზე, დასვა სუზან და სნატითა,
და ადამ უწოდა საკელად, მიწიდაშ გამონატითა,

ეს არ აგმარა კვლავ უხმისო, ამას შემწე და ტოლია,
გასამრავლებლად ქაცისა, მივცეთ მეუღლებ ცოლია,
მოუსხა სოულად ცხოველინი, რაცა მას სადა ჭულია,
და ვერ ჭირება მისი საფერი, ვერც ტერდისა მოსაწოლია.

მან დაძინა ადამი, არ მოანდომა სანანი,
გვერდი გაუჰო ფერცხალი, მოუღო მისი მგრანანი,
განაცხოველა წარმოდგა, ქალი ფაქიზა ზანანი,
და ეგა უწოდა ცხოვრებად, გველთა თჯი სათრთო სანანი.

დმიტორიან მოიღო მისგანუე, არა თუ სსტასა თემისა,
ნაა თქება ადამ ესეა, ძვალი ძვალისა ჩემისა,
ერდოს ცოლი ქმრისათვს, მაშენებელი თემისა,
და დასტეოს კაცმან დედ მამა, მის თვს იგ იური მე მისა.

აკურთხა ღმიტომან ესენი, ტკბილად ეუბნა ენითა,
აღრმისდით და განმრიავლდითო, ქვეყნა აღავსენითა,
სენი საყოფა სიუხვით, კელნი უშავილთა ფენითა,
და ფრინველთა თევზთა პირუტეშთა. გატემი კაცს ემონენითა.

შესრულდა ცა და ქეცენა, და მათი სამეულები,
რომელი არის ღუთისაგან, ქქს დღესა შინა ქმნელები,
მეშვიდეს განიშვენებდა, კურთხევით მოუწენები,
და მასემ მოგვითხრა შესაქმით, ძეელია დღეთაგან თქმულება.

კურ არ ეწვიმა არ იურ, ჭარი სათოველისა,
არც უნდოდის სარჯელი, ქვეყანას კაცთა კელისა,
აღმოსდინდინ წერტონი, მორწევის და მოასველისა,
და აღმოეცნის უოველი, მწერნეილი ტურფა კელისა.

ედემთ მოსდის მოცასჩქერს, სამოთხის მრწეველი მდინარე,
ოთხ საკადულათ იურია, მის ასფოდულის წინარე,
ფისონ სშეკალთა მელითვნე, გეონ პირ მოციმცინარე,
და ტიგრის ლამაზად მღელვარე, და ეფორატ მოუწენარე.

ღმერთმან დაწერება სამოთხე, აღმოსავალს შეისასა,
მუნ დაღვა კაცი რომელი, ექმნა კედე ანასლისასა,
მერჩეცა აღმოაცენდა, ხეთ ნაცად დამაზისასა,
და მას მიმზიდს ნორჩისა საშეალ, კეთილბორიტოა გზასასა.

მუნ იუუნენ ორნევ ზეგრძმო, ნათლითა შემოსილება,
უბრძეილონი და უბიწინი, მართ ვთა ყრმანი ჩხეილები,
არა თრცხვიდნენ სიშიშვლით, რა ჰქონდათ გასაფრთხოლები,
და ვერას ხედვიდნენ ჭიარვიდათ, სამდოთო ბორობანთ ჩრდილები.

უბრძანა თუ მტილი ესე, შევჭრენ თქეულნად საშეპელად,
იუოფოდეთ აქა ჩემად, სადილებლად საქებელად,
ჸისკამეთ გინდესთ რაცა სადა, ნაყოფა ცუკ და ველად,
და მაგრამ ერთსა ერილნით, ხესა შეცასხებელად.

უჩქენა კვეშ საშეალ, სე ცხოვრებისა მდგომელი,
კვლავ ახლოს მისი სხეული ნორჩი, სიტურფით შემაცთომელი,
კეთილ ბოროტოა შემატული, საჭმად არ მოსანდომელი,
და სიკუდილის მსსმელი ნაყოფად, ვაების მისასდომელი,

იუწენენ არ ვიცი რამდენი, მათ სანი დაჭვეს ამოდა,
ფით ანგელოზი იშვებდნენ, ნათელსა დაულამოდა,
ესე რა ნასა მაცთურმან, სიცოცხლე ჩეუშამოდა,
და თქეუ მოვიგონო ამათი, აქედამ გასასხამოდა.

შენ გვიღო იყო მგეცთაგან, უგონიერეს უველასა,
ევას ეტეოდა მისმინე. შენსა არ აგად მთქმელასა,
რად ვერა სკდავ დამბრმალო, თქეტის გაღმირთობის შველასა,
ჭ ბე დამიჯერე რაც გითხრა, ძველსა გუდ მქნევსა მელასა.

ლექტომან გიბრძანათ სამოთხეს, ჭამა ყოვლისა სილისა,
ერთისა კიდე ნაუოვთა, შესებათ გასაბრთხელისა,
რა იგავია არ იცით, დაფარვა გასამწილისა,
ჭ რა გემო ნასოთ დამბრმალთა, თვალნი ღუთებზე აგებილისა.

ეშავი შექრა შევიდა, გველი შემზადა ჭურადა,
ასლის მიუდგა ეუბნა, ევას ვით დასა მმურადა,
რად არა იცით არ ჭამა, ამ სისგან გითხრათ თუ რადა,
ჭ თქეტის მისებრ ღმერთი იქმნებით, ესე ასვენით უურადა.

მაცუთურის რჩება დედაგაცი, ეგონა შესაწეველად,
მოუნდა ჭამა ტურფისა, დაჭევა სის მოსარსეველად,
მოწევიტა გველმან მოართო, მცნებისა დასასეველად,
ჭ თვთ სჭამა ქმარსაც მოუტყრა, საკვდავთ სისხლთა მთხეველად.

მან მოუსმინა გველისა, სიტყჲესა გაუზომელსა,
შექო სესა ცნობადსა, საშიშსა შესაკრთომელსა,
იგემა სიტყბოდ სიმწარე, ნაცულად ექებდა რომელსა,
ჭ განძირა გარე განვარდა, ვერ მისწვდა მისახლომელსა.

სხეულს დააბრალა დაკარგა, მან უკუდავება ნებითა,
თუთ აღიჭურა თავისა, და მეომე სხეულა გნებით,,
იგ ან იგმარა ზე აღსვლა, იწადა უგზოდ რებითა,
და გის მისცემოდა სამუდმოდ, ცსოურება ედემს შეებითა.

განესვნეს თვალი ართავე, იგრძნეს სიშიშვლე თავისა,
შეკერეს ლელვის ფურცელი, მექამნად მოსართავისა,
გარე მოირცყეს მათ იგი, მოსაბლარდნელი ტუავისა,
და ესმათ ჯრა ღმრთისა სამოთხეს, გამომოთხოველი დავისა.

უბრძანა ადამ სადა სარ, რად დამემალე მეოდა,
მიუგო შენი მეშინის, ამად გერ გაბებმეოდა,
შიშველი გარ და მოცეუნიან, ჰეკვასა მოუეგეოდა,
და როდის გიცოდი ბედ კრულმან, ჩემზედ ეს მოიწეოდა.

რად დაუჯერე გინ გითხოა, მწიე უჭიშელისა ჭიშება,
შენ რომე მომეც აუველრა, ის დედაქაცი მომება,
აღარ მიაჯა ჭისჭამერ, დიდი მოგზედება აშება,
და მას მოუუსმინე ამისთვის, თავი შახეში გამება,

ღმერთმან უბრძანა დედაქაცი, რად ჭია ეს რადაო,
გველმან მაცოუნა მიუგო, მომგვარა ჭიშის შადაო,
მეომე ბაელს უთხოა რადა ჭიშენ, ზე წერომა გაუცხადაო,
და წეველი იუა უაველოა. მკეცო შირუცეოთაგან სსადაო.

შეკრდზედ სვიდოდე შეცელზედ, ჭიცორებიდე დღენი შენია,
მიწასა ჭიჭამდე არ გეპურას, კელთა ყარდი დ შენია,
შეტე იუნეთ თქუშნ დ უოველი, რაც თქუშნი მონაშენია,
დ იგი თავსა დ შენ ბრჭალსა, უზიზერდეთ საგუდად მშენია.

დედაგაცს უთხრა ვინადგან, არ დაიმარხე მცნებანი,
მრავლად ვამრავლო მე შენი, სულთქმია დ მწესარებენი,
ლმობით შვენ შკლი უოველნი, დაადი ნახო ვნებანი,
ა ქმრისად მიძიცე მას ჭირნდეს, შენზედ უფლება ნებანი.
ადამის ჭიჭება რადგან ისმინე, გმამ ცოლისა შენისა,
ჭიჭამე სისა მის რომლისა, ნაერთი ავად შეგნისა,
წეული იუავ ქმეუასა, საქმეთა შინა მშენისა,
დ მას ჭიჭამდე ურვით დღე უოველ, ფასი რაც იუოს ქშენისა.

ეკალსა დ კურთას თავსა, მიწა აღმოგიცენებდეს,
თივას სურიდე ველისასა, სად რა ღეღვით ბიბინებდეს,
პურსა ჭიჭამდე ჰირის რთვით, რა დამე დღეს გითენებდეს,
დ მიწა სარ დ მიწად იქეც, მისი მასვე დაუნებდეს.

ცოლმილმან ადამ უწოდა, ცხოვრება თჯსსა ევასა,
რადგან იგია მცხოვრებელთ, დედა შესრული წევესა,
მასეკან მოჭევა უფალი, მათ კაბებთ ჭირსა ხევასა,
დ არნივ შემრსა ცხვავთა, უშლიან ედემს რხევასა.

ჭითქშა ღმერთშან დაშ აწ იქმნა, ვით ერთი ჩუღნობანია
ჭეთილისა და ბოროტის, გამრჩევი გაცამგანია,
ნე სადა ხესა ცხოველისა, დაუწყოს მონახვანია,
და მოიღოს სჭამის და ცხონდეს, იგი და კიდე სხეანია.

მან განავლინა იგინი, სამოთხის საშეგებელითა,
საქმედ შეგენისა ფომლისგან, მოღებულ იქმნა გვლითა,
დავეასახლნა გახსდილნი, მუნვე ედემს წინ გველითა,
და სამოთხის ნაცვლად ჩუღნ მათგან, სასუფეგვლისა გვლითა.

მყისვე ბოძანა დააწესა, ქერთხისა მოუკუინარე,
და მახვილი იქცევისი, არა და მოცინარე,
დაცვად გზისა ცხოვრების ხეს, არ ვინ იუოს მაწუინარე,
და მუნით მას და შვილთა მისთა, გვალტობს ცრემლი მომდინარე.

მოკლედ დაულექსე შესქმე, მოსესგან მონასექნები,
მქონ დღეთა შინა ნაქმარი, შეშვიდე განსასვენები,
გაცთა პირუტევთა უოველთა, გის რა გვაქუს მოსაშენები,
და ხამს დაუტეოთ გადიღოთ, სოფლისა დამაშვენები.

ଶବ୍ଦାଳ୍ପିନୀ ଅଧିକାରୀ

ମାତ୍ରାଗଣ୍ଡଳୀ ଉତ୍ସବ

ଫିଲିଫିଲିଲିଲି

ମହାରାଜ

ଖେଳିଲାଇ ହର୍ଷିତ ମୃଗ୍ନି ଗାନ୍ଧିକୀଯାର୍ଥିରେ,
ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ ନାତଳାର ଶ୍ରୀକୃତୀର୍ଥା, ଶାଶ୍ଵତାରାମ ଶିଶୁର ଶର୍ମିଲାରେ,
ଶ୍ରୀରାମ ଗାନ୍ଧିକୀଯାର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଓହି ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀରାମରେ,
ଶ୍ରୀ ରାମର ମନ୍ଦିରରେ, ପରମାନନ୍ଦରେ, ପରମାନନ୍ଦରେ, ପରମାନନ୍ଦରେ,

ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ,
ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ,
ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ,
ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ,

ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ,
ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ,
ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ,
ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ, ଶ୍ରୀରାମର ପରମାନନ୍ଦରେ,

გვირინებით ქმობს ვასა ახშიერებს, ცოტილი სდის გამალებული,
თავს იტყებს გულსა დლებებს, ცეცხლი სწავს გაალებული,
ბეჭდსა სწევს სვესა უჩივის, ეტლით ქვე გაცალებული,
და ვარ დამესმაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მოვედოთ არსნი უოველი, ბუნებით სხუა და სხუცხული,
მისილეთ კაცი დასჭილი, ეღემით გამოსუცხული,
ცოტილი მაყარეთ ვის გქანან, შექმნების მოსესხებული,
და ვარ დამესმაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მაღლ აზდილ ნათელ მოძროვილი, ურჩებით გაშიშვლებული,
შემ მოკლებული შირ მცრალი, გარე ბაკ აღარ ვლებული,
დამძიმებული ხორცითა, ტყავ გაბა გაზოქელებული,
და ვარ დამესმაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მე თიხა ძველთა ძველისა, მეგეცის მოგონებული,
ჭერად შექმნული კორსთა თჯს, ღრღანოდ გვამოვნებული,
ცხოველთა სულთა შთაბერვით, გაცდ უკვდევად ნებული,
და ვარ დამესმაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ღმირთმან აღმილო ქუცეყანთ, შე მიწა გამრევებული,
მას შეათო ქარი ცეცხლ წყალი, ერთმანერთს დამტერებული,
ათხის ნივთიდამ წარმოვდებ, გაცდ არ გაშტერებული,
და ვარ დამესმაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

შინ დამისასა მისი გარ, მე ხატად დაბაზებული,
გონება სიცუუს დ სული, არს ჩემში მოთავსებული,
ამით ვესწორე შევიტენ, დიდებით აღცავსებული,
დ ვად დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული.

მის უხილავთა პელთაგან, ვარ ქმნები ცსალად გებული,
გაცად ცხოველად ჰირეტუვად, ქუციანად ქადაგებული,
თუთ უფლად ნების მუოვებად, წინათვე გაცაგებული,
დ ვად დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული,

უმეტეს უოვლთა ცხოველთა, ვიყავ ზე აღმატებული,
ესდენ დიდება პატოვით, ანგელოსთ მცირედ გლებული,
აშ გექენ გაცა ჰირულებრ, შებლალუდ შემწიველებული,
დ ვად დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული.

ჩემთვის დასხის ედემი, არა ჰეო კელი სებული,
სიცუით ქმა საღსოოს წალკოტად, ხე ტურფა სხეუ დ სხვებული
გეგონებოდა დიდებით, ცა ქეუნად გარდმისვებული,
დ ვად დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული.

ვის ძალ უმს აქოს კაცთაგან, კელოვანთ კელოვნებული,
სხეუ მისი მსგავსი ქვეყნებდ, რამც იყოს მრავლენებული,
სად ისილვოდის უფალი, საედაოთა განსვენებული,
დ ვად დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული.

შენ იდგნენ სენი მაღალენი, ზარიფად ასაზებული, მწვერვალთა გარჯონ ეფასჩენეს, მოხდომით ლაპაზებული, რტო კორილ ნერგი შეელოდეს, ფაქიზად ზანანებული, და გად დამეცმაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

შელობნი ჭორდნი მწერანენი, ზერმექსტად ამარცებული, შდელონი ნოხვარ გებულნი, გაშლილნი განატებული, ზე ფერად ფერნი უვავილნი, შეენებით წარმატებული, და გად დამეცმაო, იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ოთხნი წეარონი სდიოდენ, სიწმიდით ჭამებიებული, ქრთსა სტეკალთა ლითონი, მოჭქანდა სატკად ღებული, სტეანი სტეან და სტეან ნიჭითა, გრძლად იყვნენ გაზილებული, და გად დამეცმაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

სეთა ეკოწლენ საუოზნი, წელილ ღილროდ დამსხვილებული, რაც მინდოდის ჭამადი, უკვედრი უმხილებული, გვი გიგერი არ გიყავ, ჭკრეთ თუაღ ახდლებული, და გად დამეცმაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული,

მას შიგან ვიჟექ უნაღელო, გულ მსიარები შეებული, სათლით მოსილი ზე გარდმო, მაღლითა /გაბრწყინვებული, შირის შირ ღეროსა მზრახველი, ჭერეტით არ მოწყინებული, და გად დამეცმაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღესული.

გურია მომცა ჩემი ჩემთაგან, ფერცხოი გამოდებული,
ცოლად საკელ სდეა მე მის ქმრად, ახალი შემოღებული,
გვიძრძნა დორმდის არ იუწეო, სის გმრის გაცაღებული,
ჭ ვაი დამესშაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

გვერთ მიჯდა ქალი კეკლუცი, მოვარე პირ გასაღოებული
ჩემს შემწედ ჩემი ერთა თბე, ჩემ ცოლად გაღარებული,
მისის სიახლით ვიღსენდი, სსუად არად შეკადოებულილის ცარებულის
ჭ ვაი დამესშაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ად არ ვისმინე ვინათგან, ადრევე მქონდა ცნობული,
შექება სისა რომლისა, არ ვიყავ შეიცნებული,
შეჭამე მტყერთაგან შევიქენ, ურჩებით დაცინებული,
ჭ ვაი დამესშაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ად არ ვიცოდი დააცი, იქმნების სულ მოკლებული,
მისთა უვიცოა საქმეთა, საცნობლად გამაღებული,
უერთა მიმურობი მიმზერი, ჩემი ჭ გამეღებული,
ჭ ვაი დამესშაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული,

მისგან მიმეღო ედემი. სხვს არ ვის გაცაღებული,
სოფლისა მშენერება, და ქავენად გაცაღებული.
მუს სილვა უსილავისა, არ ავად დაცაღებული,
ჭ ვაი დამესშაო იტყოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მცენი ღერთისა და კაცისა, ბოროტად განმეონებული,
იუ უოვლ ჩემთვს მღვარე, შერით არ დაძინებული,
რადა ჭერნდესო მას ჩემი, დადება დაძინებული,
და ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული,

შათ შეაშერვეს გლახ ჩემწნი, უოფა გეთილად გებული,
ორმელთა საცვლად მოგვეცა, დადება წილად რგებული,
შეათქვნენ ზაკვით დაგვირწყეს, საცდერი წინა გებული,
და ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ნებულ შათ წილ უნდით ვერ მივხვდით, ქვეუნად მოუგანებული,
ორმელნი მისია საყდარსა, ქვევნენ გარე გლებული,
ეწადათ ექმნათ ამაედა, სამეარო გაველებული,
და ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მან ანგელოსნი რომელნი, სულად ჭერსებული,
იუნენ მსგავს ალად ცეცხლისა, სათელი არ დავსებული,
მერმელა დაშრენ დაბნელდენ, ღერთის რისხის იარ ცემელი,
და ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

უსწეულონი უნივორ, ვით ცეცხლი დაქვესებული,
მსუბუქნი მსწავლად მოთხილი, მსახურად დაწესებული,
იღგნენ წინაშე საყდრისა, მძრტოდნი ვერ გასასებული,
და ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული,

ამშარტავნებით შექნათ, მათ გული გალაღებული,
შაზედ ისიცუკეს ვისგანცა, იუწენეს ნათლითა ღებული,
მს წინ რად ვდგეთო მსახურად, ფრთე დაურით თავ დაღებული,
და ვარ დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ანგელოსთ შეუძლებელი ბოროტად, შეთმული შედასებული,
განიზრახვიდნენ დიდებით, ღმერთი ჰერნ შენასებული,
ვერ მისვლენ წადალს დაწილდნენ, იგ მისი შებასებული,
და ვარ დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მუისვე მეეგოთ ღერთისაგან, პატივი შემსგავსებული,
და განისისნა და ქულებანა, განისი დაავსებული,
ჭოჭოსეთს შთანდნენ შთაიჭრნენ, ფსკერს ჰერიან დახავსებული,
და ვარ დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული,

ეს მოიგონეს შერხია, საგებლად მოძიებული,
დაუწეონ ღმერთსა მცერია, წუენით ჰემნან დამძიმებული,
წაჭერან კაცი მს მსი, მსგავსი და მიასებული,
და ვარ დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ემაქს ღონე იპოვნეს, ევა ჰერნ მოცოუნებული,
იცოდნენ ღედათ ბუნება, არს ამით დაწენებული,
ადვილ დაჭევების იქმნების, რჩევით გულ დარწენებული,
და ვარ დამესშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

შინის შინ ბოძოლა არ ეძღვოთ, იყვნენ ღერთისგან ძლიერი,
გარდმოცხვნული ქვეყნად, და ღონე გამოიყებული,
გვეღი მოიგმო ესოდა, მას ესა ეზერეული,
და გარ დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ბგერს ერევის იგი მაცდეური, წუნარად არ აჩქარებული,
სედაო ევას ვით არის, კეკლუცად გენაცებული,
ნაზი ლამაზი ზარიფი, ქალი ხძლად მოცასწორებული,
და გარ დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მი ჭირისე უთხარ ჟამია, საქმე სჯობს მოსწრავებული,
თუ უნდა ჭევანდეს ღმერთობით, მას ქმარი გამეცებული,
თჯო იჯდეს წათა დედოფლიდ, და ქვეყნად პასევებული,
და გარ დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მოწევიტე ღეღვი მიართვი, მას ტკბილი მომწიფებული,
უთხარ სჭამეთქო იქმნები, გაცემა გელმწიფებული,
დაგრჩების ცა და ქვეყანა, მით დავეთავებული,
და გარ დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

წა მიდი მომივერაგე, თქვი წემგან დავედრებული,
ოა დაბუქს გაშემძიბუქდე, ბოროტად დაბერებული,
მეისვე მაცნობე ჩავიწერე, ჭოვისეთს გასარებელი,
და გარ დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

შასართ მე შას ვინ არის, ზე ნათლით აღხოცებული,
ბნელთა მთავარი ბოროტი, სმენით ვწეო გაოცებული,
შომყავსო გაცი ედემით, ღუთისაგან შოტაცებული,
ჭ ვაი დამექშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული,

შაზედ დაესკვნა თათბირი, ეშმაკთა გამორჩეული,
ჩეტი გამოგვაძლი ედემით, ღუთისაგან შიცაჩნეული,
შაშინდა იქმნას ქვეყანად, ცოდვანი შემოჩეული,
ჭ ვაი დამექშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული,

შოვიდა ევას სარჩევლად, ტან კომელი გაწვლილებული,
— მაგნიდამ შევი გარედამ, ტეშ კაბა გაჭრელებული,
ალილ შეუქმნა გამსარი, მას გული განედლებული,
ჭ ვაი დამექშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული.

შან აღასოულა უოველი, ეშმაკთა ღვივლებული,
ეწვია მოილალიცა, შასპინძლად დასკედრებული,
დმიტოზე აღჭურა შეიქმნა, საომრად ამკედრებული,
ჭ ვაი დამექშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული,
გველი ბოროტად აღზილი, ეშმაკთ რძე მოწოდებული,
შოვიდა ევას მოართო, სჭირა ა შოწონებული,
შან მე მცა ვაქმენ სიკვდილის, ისრითა განწონებული,
ჭ ვაი დამექშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ლებული.

დაცუან მომცა შევსჭამე, ჭამად ღუთის დაუკარგული,
სისა მის ცნობადისადან, ნაყოფი გაწეუნებული,
მცების დამხსნელი ცხოვრების, ოჯუღთაგან განუენებული,
ჸ ვა დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

რა ესჭამე თვალი აღმენენს, აქამდის დახუჭებული,
ვნახე მომძრცოდენ ნათელი, მე პირველ მონიშებული,
მემოსნეს ტუვი ცოდვისა, გასვილი გაჭუჭებული,
ჸ ვა დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

უიშალებოდი სიშიშელით, პირ შავი გასირცხუებული,
დავინილდი ვითა სწეული, საოცლოდ გასიცხებული,
გლას არვიცოდი რა მექა, რად ვიუა გაკვირცხებული,
ჸ ვა დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მისვე ლელვისა ფურცელი, ზრქელი ჸ გავრცელებული,
რომლისა ჭამით შევიქნ, ვითა ბრმა დაბეცებული,
შემპრე ჯორცი დავზარე, მე ცოდვით დაბერცებული,
ჸ ვა დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

შეისვე მოვიდა უფალი, გამწურალი გარისხებული,
ვითა ქუჩილი მგრევინავი, მექო ისარ გაფიცხებული,
დამცა სიკედილი უკკდავსა, მუღ მიწად დანაცრებული,
ჸ ვა დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ადამ საღა ხარ კრა შესმა, საშიშად დაქუჩებული,
გრივინვით შექარე მეცელა, წარბ შეერით შეჭმუხებული,
ად ესრეთ ჰქმენა ადა შეაგ, შენს შექნით შეწებული,
ჭ გარ დამეცმათ იტელდის, სამოთხის კარი ლებული.

რადგან არ იყავ ცნობადის, სისა მის მორიდებული,
შექე სჭამე ნაყოფი, საკვდავად მოკადებული,
აწ გულმან ნახოს შენმანცა, კელთაგან მოქმედებული,
ჭ გარ დამეცმათ იტელდის, სამოთხის კარი ლებული.
რადგან დახსენ ჩემი მცნება, არ ისმინე უწევებული,
წეულმც არის ყავლი შენგან, ქეცქნად საქე დაწევებული.
შრომით სთესე ჭირით მომკო, პური თვლით მოწევებული,
ჭ გარ დამეცმათ იტელდის, სამოთხის კარი ლებული.

ევა დასწევლა დორბით შექ, შენ შეილი მუცლად ლებული,
ქირისად მიიქცა იგ გველობდეს, წვერ შავი გაჭალობული,
გველი ცურვიდეს მუცელსა, ბოჭალი კბენად გაღადრებული,
ჭ გარ დამეცმათ იტელდის, სამოთხის კარი ლებული.

რადგან ბოროტა მიზეზი, ეშმაკი იურ წეული,
გისგან შემოსდა სიგრძილი, ქვეყანად გარდმორწევებული,
მას რაღა წევა უნდოდა, ზე ბეღლით გარდმოწევებული,
ჭ გარ დამეცმათ იტელდის, სამოთხის კარი ლებული.

იტევის ტე ღმერთო გით ვაქმნე, მე შენს წან გამართლებული,
ვის დამისნელდა მაღალი, გონება განათლებული,
ხელვა მიმეღო მომაკლი, ღაწვით ფური ძრიტი თვლებული,
და ვარ დამესმაო იტევოდის, სამოთხის კარი ღებული.

- ამ მნახეთ კაცი ძლიერი, ძლეული დამარცხებული.
თავის უფლების ლაშართა, მოშალილი მოვიცხებული,
✓ ტევედ წარუვანილი მტერთაგან, მართ ვითა მეფე ცხებული.
და ვარ დამესმაო იტევოდის, სამოთხის კარი ღებული.

გრძავ ზე გარდმო წეალობით, მორჭებული გამდიღობული,
უკვდავი სული ცხოველი, მქონდა მის ადრინდებული,
გული ცნობა და გონება, ჭერეთ არ დაბნელებული,
და ვარ დამესმაო იტევოდის, სამოთხის კარი ღებული,

შევიძრალენთ უოველთა, კაცი გულის თქმით ვნებული,
დაუპურობელი თავისა, ცოდნათა მიღებებული,
გარდამავალი რკველისა, სამართლად მოკვდინებული,
და ვარ დამესმაო იტევოდის, სამოთხის კარი ღებული,

თავი მოვიგად წებითა, ჩემითა მონდომებული,
ჟად ვის ვაბრალებ მაღალი, კაცი ღერთივ წარმოებული,
თკო აღვრჩევ უკუდავმან, სიცოცხლე ამოებული,
და ვარ დამესმაო იტევოდის, სიცოცხლის კარი ღებული.

ვით დამიბნელდა ქს ოდენ, გონების თუაფი ნოვბული,
ეშმაკთა რაცმი დაგწეუ, საომრად მიმართებული,
მეტად ძლევა მეგონა, ვიქმნები გაღმერთებული,
ჭ ვარ დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ლებული.

საგვენიდგან ღმერთობა, ძეელი დღით მოქონებული,
არ ჰეთ შეურე მეცონისა, ბუნებით ნაქონებული,
ორმლით დაეგარგე ჩემიცა, უფლება ვაქო ნებული,
ჭ ვარ დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ლებული.

მიმელო თავის უფლება, შევიქმენ დამონებული,
მისებან ვის შერდა სიგეთე, ჩემი მას მოწონებული,
მან დამიჩაგრა ამაყი, გული მიცს დაღონებული,
ჭ ვარ დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ლებული.

ნაუროვანებაშ მიმზიდა, ჭამადთა მონდოშებული,
ვერ მოვინელე გულსა მაღვს, სიკუდილი დაცომებული,
მოვიუძღვებე შევიქმენ, გლახავი დავრდომებული,
ჭ ვარ დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ლებული,

შე დავარლედე ცაძარი, ღეთისაგან აღშენებული,
სამეგიდრებული უფლისა, სიწმიდით განშევნებული,
შესავ გველთა გვირელად ეშმაკთა, სადგურად გაშინებული,
ჭ ვარ დამესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ლებული.

აწევ წამიღე სიგუდილო, სიცოცხლე მოწყინებული,
დამწედების თუმა ცოტემლისა, ნაკადი მოდინებული,
გულს სახმილი შგზებარე, უშერეტი მოტყინებული,
ჭ ვა დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

თუ დავოჩე გიყო სიგუდადმდე, ზორუითა შეიწრებული,
სამს ესჭამო პერი პირისა, ოფლშიგან ამოწებული,
ქუროს თავზედან კიდოდე, ეპლით ფერგ გახიწებული,
ჭ ვა დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

თესლითი თესლად ჭიქმნები. დაგმობილ დაუკედრებული,
არ დიიცვავთ ბრძანება, ღუთახაგან დავერცებული,
დაგვიკარგათ ედემი, სამუდმოდ გაშეკიდრებული,
ჭ ვა დამესმა იტეოდის, სამოთვის კარი ღებული,

მიწუივ იქმნების საფლავი, ჩემი შეიღოთაგან აუკული,
ზოგთაგან შეგინებული, ზოგთაგან კაზაც წევალი,
მისგანა ვართო იტევიან, სიგუდილით მოცატევეული.
ჭ ვა დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მე იგი წევა რომელი, უურთა მაქტს მოსმინებული,
ზეგარემო ჩემდა ღუთახაგან, პატიჟად მოვლინებული,
ჰადადა მინდეს სიცოცხლე, სიმწარით გარინებული,
ჭ ვა დამესმა იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

კედის წერილი ცოდვისა, ეშმაკს აქტს გამორთმებული,
ხემიგან რა თავი მიგეხიდე, უჭირა გარდარებული,
მისი ვარ ვირე მურაჭები, იქმნების დაცახებული,
და ვარ დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

დამეცით ცანო დაშეცით, უძრავად დამეარებული,
შიშიღეთ შექნი მნათობნო, რადგან ვარ უგზოდ რებული,
შევუანავ განსჭდი მძმელის, უფსკრულთა ქუცეშე კრებული,
და ვარ დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

დამატედით მთანო დამატედით, ქვეუნით ზე გაგიღებული,
დამძღვეთ ქათა დაშეღვეთ, მე ღურთისა წაგიღებული,
დამზარეთ გლოვის ღეღეთა, წევის ტვირთ აგიღებული,
და ვარ დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული,

აწ ზღუალ შენცა აღიძარ, ღეღვითა აბორგებული,
სასტიგთა ქათა ქროლითა, დამესრე ნავი გებული,
წამიღე ნაინგთ შემწამონ, მე ტაროს გაავებული,
და ვარ დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მოდით მსეცნი და პარუტევნი, ოთხ ახშით გამაღებული,
ჰერო ფარინგელი წელით თევზნი ქვრელთ მძრომნი ნათელ
გლებული,
მიგლოვეთ თქუცენი გაურილი, ედემის მოცილებული,
და ვარ დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ცა ახორცის ცირის ქვეყანა, ცრემლითა დასკელებული,
მზეს გღოვის კასა ჩაუცესმს, დაბეპკილ დამკელებული,
მოტარესა თავსა ცემითა, ჰირი აქეს დალებებული,
ჭ ვაი დაშესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ვარსეულავთა გროვლება დააცისქეს, ციმციმით ლაპლაპებული,
ბნელით მოსილან სათლისა, სამოსელ გარდაპებული,
დამეტევლიადთა მორევსა, დათქმულა დაღუპებული,
ჭ ვაი დაშესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ციერნი ცათა მორბედნი. ქვე ჭერიან მოცვევნებული,
არ ტაფანობენ ცანითა, სხენან გულ ატკიებული,
ჭერი შესშელ შეცელა, დღე არის მოწეინებული,
ჭ ვაი დაშესშაო ტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ადამ მაშერალა ცირილით, მიხწილი მიგურწებული,
ევას ერეოდა უკედრებით, მისგან გულ გაპილწებული,
შენგანა გარო მოკლული, მეორედ დამიწებული,
ჭ ვაი დაშესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული,

რად მომკალ ქალო რად მომკალ, უკედავად დაბადებული,
შე კაცი ღერთისა მადლისა, ზე აღსვლად განშეზადებული,
მადლისა ფრთეთა შესხმული, საფრენლად ანაზდებული,
ჭ ვაი დაშესშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

შენგან მეწა სიჭრდილი, შენგან არს მთვლინებული,
შენ ხარ ბოროტთა მიზეზი, შენგან ვარ შეგინებული,
შენგან ფისკები სამართლად. შენგან ღუთის გადგინებული,
და ვარ დამეცხაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მაგრამ დამისსნის ტუვებით, ღუთის სისხლი დაცათხეული,
ოდეს რა გავა ძელზედან, იგ უსხეული სხეული,
რომლით შეიძრის ქვეყანა, ვითა ხე მქაფრად რეული,
და ვარ დამეცხაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული,

ცილე ჯდა მწარედ ტიროდა, ეპა უკარ გარდაგდებული,
სდიოდა თეალთა ნაკადი, ტბა უდგა შემოგდებული,
შეგონა ცოტლში მომშოგარი, საძარის კარსა გდებული,
და ვარ დამეცხაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

არ უნდის გარდამცემელი, არც მოოქმა გაბანებული,
ჯდის უხვაიშნო ცოტლისა, ტბაშიგან გაბანებული,
ცას ეწეალოდა დათხოთოდა, ქვეყანა ბაბანებული,
და ვარ დამეცხაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული,

ჟეშად ჯდა მარტო მტრიალი, არ ვისგან ნუგეშებული,
მართ ვითა ნეზვი გამწერალი, სიმწარით გაეშებული,
დაწეთა სალტობლად სდიოდა. ნიღლის გარდმოშებული,
და ვარ დამეცხაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

სან ზე ადჰირის შთოთოლარე, სან ქეც ზის გაშტრეტებული,
ვთო გველი იგეცებოდა: მიწათა გაშტრეტებული,
თმათ იგლეჭს ღაწვთა ისრველა, ეშმა ჰევა დამტკერებული,
ჰ ვათ დამეხშაო იტეოდის. სამოთხის კარი ღებული.

იტევის მე ღედა პირველი, ვარ მაგალითად ღებული,
გველთა მესიტევე ეშმაკთა, სარჩეველად მოწოდებული,
სარკენლად ღეტისა შეოქმული, ძლევისა მოწადებული,
ჰ ვათ დამეხშაო იტეოდის. სამოთხის კარი ღებული.

გულავ ადამის ეცევის მკურნესარე, სულთქმითა წამწამებული,
შართალ არს შენა უკერძება. არ ცილად დაწამებული,
ჩემგანა სარო მოკლული, დასჯალი მოწამებული,
ჰ ვათ დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ოდ ვიქენ შეგლას უბედო, ქვეუნად მოუვანებული,
ღედა სულ მოყლე გულ სწავი, ერთს წამის ვერ დაუოგნებული,
მცნების დამსწერლი ლჟეულისა, წესთა არ თავიანებული,
ჰ ვათ დამეხშაო იტეოდის სამოთხის კარი ღებული,

ღმერთო რომლისა დიდება, ქვეუნად სჩანს განცხადებული,
ჩეტი მოგვიუვანე სოფელი, შეკემნენ უსმარად გღებული,
ზეცისა ძალთა სილაღე, მთავრით ჰევა გარდმოგდებული,
ჰ ვათ დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული,

კულავ კუ გვის ადამის, ნუგეშის იუვო იმედებული,
არ ვიქმნებითო ღერთისაგან, წყალობით დაცაგდებული,
ზე აღვალთ სასუფეველად, ედემით გამოგდებული,
ჭ ვაი დამექშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

წინასწარ მცნობელობისა, სული მაქტეს მონიშებული,
მოვა სსნად ჩუტინდა უფალი, არა მაქტეს გაიჭებული,
ხე ცისოვრებისა მერმისა, იხარებს დამშენავებული,
ჭ ვაი დამექშაო იტუოდის, სამოთხისკარი ღებული.

თესლთა ჩუტინთაგან აღდგების, კაცი ღერთის სათნა ანეული,
მეს უძლევის საგულად არ ჰარიდებს, მას ვინ არს მსხვერპლთა
ჩუეული,
მით იშვეულ მრავლების იქმნების, მამად მთავრობით ჩნეული,
ჭ ვაი დამექშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

მთად მიყა იგი ძე მიჭეავს, მსხვერპლად ღერთის დაპირებული,
მას შეშას ჰყიდებს საწეავად, თვითონ ცეცხლ დანით რებული,
ცხოვარი სად გეავს მამარ, ძე ჰყითხავს განკვირებული,
ჭ ვაი დამექშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული.

ღმერთშან იხილოს ცხოვარი, ყრმას ეტევის მოხუცებული,
მე შენი მინდა შეწირვა, ნუ სარო გაოცებული,
მისთვის ოომ ჩუტინთვს დაიკულის, უფალი განკაცებული,
ჭ ვაი დამექშაო იტუოდის, სამოთხის კარი ღებული,

კულავ ნახონ ქვეუნთ ცათამდის, გიბე ღბეს აღმართებული,
შაზედ ინგელასთ გარდმისკულით, გზა გვერდეს წარმართებული
ქუც გაცი იჯდეს უკორცოს, რენთ ფერს დაბრუებულია,
ჭ ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

შასუგან ნახონ შავალი, ცეცხლ მოტყინარე გზებული,
იგი არა თუ შემწვარი, ღბეს ტურფად განაზებული,
მუნით ქმა ისმის მე ვარა, ჩემგან არს დამაზებული,
ჭ ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული,

სადა შენ ჭიდგეხარ წმიდა არს, ხე ეტყვის გაბრწყინვებული,
გაცო წარისხენ ფერხთაგან, კამდა ჭევ დაცვივნებული,
მაშინ უბრძანას ერთაზე, მთავრად გუო დაღირნებული,
ჭ ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული.

სხეუ ნახონ კვერთხი გამსმარი, ღბეს ნედლად აღეცავებული,
მეცოვანთა მელთა საყრდნობი, გათლილი გატუავებული,
მას მოასწევებს გისსნებით, ეშმაკოგან დატევევებული,
ჭ ვაი დამეხშაო იტეოდის, სამოთხის კარი ღებული,

რა მცვაცვი რა მოვაცვი, თუთ არ უიცია არა არა,
მაშინ ღდეს საწერომან, მე სიცოხლე გამიმწარა,
მით მწადა ჩემი მკერელა, გულა სევდა გაშეგა და,
ჭ რას მარგებდა რა ზომი გინდა. მიმექანა მომექანა.

ადამის მოთქმა გოლება, აშ ახლად მონაგონები,
ას მითქმაში გუვეცავ საქეტად, არც აშის მოსაწინები,
ნუ გეგონებათ არა ვარ, მოჟუქსედ თავის მგონები,
ჭ უაში შეშესწორა ჭორნგისა, ღღ მეონდა დასაღანები,

ავი მწერალი ავად თქმით, რად დავშეერ მოსაწეონებლად.
წარმკითხულთაგან საგმობლად, თავისა შოსაწეონებლად,
რად დამჯდარა მესტყიორის, სახელის შესაძინებლად,
ჭ რაგინდ რა ბოძანოთ რა მგამა, გვეჩებე დორას გასართინებლად.

მიჯნურით ბაღე კულავცა ბაღაბს, ჭ უფროო საის
ორთვიალთ გულთა შესაძერობლად, იგიც მორბისა და გულის,
გლას აშიგთა დააწვავად, ჭ სურიან მოაქუსთ ღადებელობა
ჭ სურვილისგან მოწვევილთა, სისხლი გელის, ს ღეველობა.

თ. დიმიტრი ავალიშვილი